

**Emekçi kadınlar en öne!
Yaşamını, ekmek ve hürriyeti
savunmak için örgütlenmeye!**

Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Şubat 2021 / Sayı: 137 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, HT Solar ve CPS Otomotiv, Bursa Renault, Tofaş ve SCM, Dilovası Systemair HSK fabrikalarından, Tuzla Sedef Tersanesi, İzmir kargo işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

ACI REÇETE PATRONLARA!

Sermayeye ve emperyalizme reform, emekçi halka acı reçete

Aylardır Erdoğan'ın reform vaadi konuşuluyor. Bu vaadin içeriğini halk öğrenmiş değil. Çünkü adı "reform" konmuş olan bu politikalar dışarıda emperyalist merkezlerle içeride de sermayenin örgütleriyle müzakere ediliyor. Reform için AKP iktidarının görüşmediği patron örgütü kalmadı. Artık iyice ayıp olacağını düşünmüş olacaklar ki sonunda Türk-İş başkanını da saraya çağırdılar. Ergün Atalay o görüşmede bir rapor sunmuş, özellikle de ücretsiz izin uygulamasının sendikalaşmaya karşı suistimal edildiğini söylemiş. Erdoğan'ın ne dediğini açıklamıyorlar ama biz Karaman'da sendika üyesi oldukları için ücretsiz izne çıkarılan Türk-İş üyesi Döhler işçilerinin üzerine polisi salmasından ne yaptığını görüyoruz.

İşçiye reva görülen bu muamele, Amerikan ve Avrupalı emperyalist sermayeye Türkiye'yi ucuz işçi cenneti olarak pazarlama vaadinin, yani ekonomide reform sürecinin bir parçası. Hâlihazırda yabancı sermayeli şirketler Systemair HSK (İsveç), Baldur (İspanya), Döhler (Almanya) Erdoğan'ın lütfu olarak ücretsiz izin saldırısını sürdürüyor. MESS'e bağlı General Electric (ABD) ve Schneider (Fransa) işçilere karşı Erdoğan'ın grev yasağı tehdidini arkasına alarak sefalet zamları dayatıyor. Cargill'de 1.000 gündür haklılıklarını mahkemelerde de kanıtlamış olan ülkenin işçilerine karşı Amerikan sermayesinin yanında yer alan iktidar bu tutumuna reform sürecinde de işçileri gözaltına alarak devam ediyor.

Patronların, Erdoğan'ın istibadını arkasına alarak işçi sınıfının örgütlenmesine yaptığı saldırılar, emekçi halkın geneline yönelik daha büyük saldırıların habercisidir. TOBB, TÜSİAD, MÜSİAD ve TESK'ten oluşan patronlar koalisyonu ortak bildirimlerinde "öncelik fiyat istikrarı olmalı" diyerek bu saldırının planını iktidarın eline veriyor. Kulağa hoş gelen "fiyat istikrarı" kavramı zehirli bir şekerdir. Nasıl patronlar "yapısal reform" dediğinde aslında "işçinin kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesini" ve "esnek çalışma dayatmalarını" kastediyorsa, "fiyat istikrarı" da iktidara "yüksek faiz politikasına, borçlanmaya ve yerli yabancı tefecilere faiz ödemeyle devam et, işsizlik sorunuyla uğraşma" demektir. Patronlar bunu ücretsiz izinlerle birlikte işsizler ordusunun 10 milyona dayandığı, çalışmaya hazır nüfus içinde dört kişiden birinin işsiz olduğu bir ortamda söylüyor. "Fiyat istikrarı" deyince hiç değilse pahalılık olmayacak diye düşünmeyin. Patronlar aynı bildirimlerinde fiyatların piyasada serbestçe belirlenmesini şart koşuyor. Yani gıda fiyatları emekçi halkın mutfağını yangın yerine çevirmişken "bırak yansın" diyorlar!

"Yargı reformu" konusunda da durum farklı değil. Bazı safdiller Adalet Bakanı Abdülhamit Gül ile İçişleri Bakanı Süleyman Soylu arasında "yargıya müdahale ve sosyal medyadan tutuklama siparişi verme" tartışması yaşandığında bundan umutlandılar. Halbuki çok geçmeden ikisi de aynı ağızla sosyal medyadan Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerini hedef gösterip tutuklama siparişi ettiler. İki öğrenci bu sipa-

rişle tutuklandı. Ocak ayının sonunda ise Yargıtay'a hâkim olarak tayin edilen Adalet Bakanlığı memurları 301 madencinin katillerini kurtarmak için verilen siparişin gereğini yapıyordu. ABD ve AB emperyalizmi, emekçi halka hürriyet için değil kendi sermayesine güvence için yargı reformu istiyor. AKP de "mülkiyet hakkına daha etkin koruma sağlayacağız" diyerek onlara istediklerini veriyor. Bunu aldıktan sonra geçmişte 12 Eylül'ün işkence ve cinayetlerini bile desteklemiş emperyalistler işçinin, gencin, kadının hürriyet talebini değil istibdadın bu talepleri sopayla bastırmasını destekleyecektir.

İşte Erdoğan ve AKP'nin sermayenin çıkarlarına ve emperyalizme hizmette reform siyasetinin iç yüzü budur. Reform dedikleri emekçi halka dayatılacak acı reçetenin renkli ambalajıdır. Oysa acı reçeteyi hak eden, krizin faturasını ödemesi gereken krizi yaratan patronlardır. Ekmek ve hürriyet isteyen emekçi halk kendi taleplerini kendi gücüyle elde etmek zorundadır. Bunun için mahallelerden okullara, iş yerlerine ve fabrikalara her düzeyde örgütlenmekten başka yol yok. İstibdadın sermaye ve emperyalizme dost, emekçi halka düşman reformlarına karşı işçi sınıfının öncülüğünde devrimci bir sınıf siyaseti gerek. Devrimci İşçi Partisi, ekmek ve hürriyet için işçileri, emekçileri, kadınları ve gençleri işte bu siyasete ve örgütlenmeye çağırıyor!

6 Tarlada kuraklık, mutfakta yangın

8 Düzen siyasetinde çözüm yok

11 Sungur Savran: Aşı milliyetçiliği

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Birleşe birleşe kazanmaktan, birlik olmaktan gayri bir yol yok!

Merhaba Emek dostları, işçi yoldaşlar, Uzun zamandır Çin sermayeli HT Solar firmasında çalışmaktayım. HT Solar Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen bir fabrika, örgütlenme zamanından beri bu sürecin en başından en sonuna içindeydim. Çok mücadeleler verildi, çok zor dönemlerden geçtik ama hiçbirinde sendikaya olan inancımız, güvencemiz azalmadı tam aksine her zaman yerinde oldu. Bu sendikanın yönetimindeki koltuk sahibi herkes değişir, verilen mücadelelerin tarihi değişmez, bizler Kemal Türklerin yolundan ilerleyen, onun önderliğinde, onun mücadelesini taşıyan işçileriz. Tam da Kavel direnişinin yıl dönümünde "Her yer Kavel, Her yer Direniş" şiarı ile birbirimize kenetlenip, omuz omuza mücadele vererek kazanan biz olacağız.

Fabrika özelinde:

Yılbaşından önce sendikamızın patron tarafından muhatap alınmamasına başlanması üzerine Aralık ayının son haftası bir gün ara ile düdüklü, sloganlı yürüyüşlere başladık, araya yılbaşı tatili girdi. Sözleşmemizde cumaya denk gelen resmi tatil günlerinin ardından cumartesi de ücretli izin olarak almıştık, bu yüzden 4 günlük bir tatil sonrası iş başı yaptık. Yönetimle yapılan toplantıda temsilciler sorunların belirsizlik ve iletişim eksikliğinden kaynaklandığını anlattılar. Ardından muhatap alınmama ve iletişimsizlik dönemi bitti.

Fabrikada otomasyona geçiş sürecindeyiz. Fabrikamızın bir bölümüne yeni teknoloji makinelerle değişim yapılıyor. Makineler gelmediği için dedikodular arttıkça artmıştı. Sendikamızın ve temsilcilerimizin önderliğinde bu durumun üstesinden gelmeye çalıştık. Sonunda makineler geldi, kurulum başladı. Bu süre zarfında fabrikada tekrar eylemlere başladık, sebebi ise 5 tane arkadaşımızın disiplin kurulunda işten çıkış talebi olmasıydı. Fabrika içinde mücadele yine başladı. İlk disiplin kurulu sonrası temsilcilerimiz fabrikada eylemler başlattılar. Vardiya girişleri ve çıkışlarında düdüklü sloganlı yürüyüşlerle ve 15 dakika üretim durdurarak başladık. Sloganlarla, düdüklülerle fabrika yerinden oynadı, bu

sırada her vardiyada temsilcilerimizin önderliğinde var gücümüzle mücadele ediyorduk.

Örgütlü bir fabrikayız ama içeride bireysel davranmak isteyenler de var. Her yerde olduğu gibi kişisel olarak, isim olarak birbirini sevmeyenler de var. Buna rağmen herkesi birleştirmek için, kimse bireysel davranmasın diye mücadelenin kişilere özel olmayacağını, sınıf mücadelesinde haksızlık kime yapılıyorsa o haksızlığın karşısında olunması gerektiğini arkadaşlarımıza anlattık. Beş arkadaştan ikisine uyarı cezası verildi, iki işçinin çıkış istemi devam etti. Tam bir hafta boyunca tüm vardiyalarda eylemlere devam ettik. Genel Başkan Adnan Serdaroğlu ve Özkan Atar'la birlikte şube yönetimi fabrikamızı ziyarete geldi, o gün eylemlere ara verildi. Ertesi gün de şube başkanı Selçuk başkan ve temsilcilerimiz fabrika yönetimi ile toplantı yaptı, toplantının ayrıntılarını temsilcilerimiz hem Whatsapp'tan mesaj olarak hem de yüz yüze tüm vardiyalarda anlattılar. Fakat disiplin kurulunun sonuca bağlanmaması üzerine de eylemlerimiz artarak devam etti. 15 dakikalık iş durdurma 30 dakikaya çıktı. Her vardiyada 30 dakika slogan, düdüklü ve alkışlarla üretimi durdurduk. Temsilci arkadaşlarımız da eylemlerde her zaman yanımızda durdular, fabrikayı terk etmediler. Sonrasında iki arkadaş işten çıkarıldı diğer arkadaşımızı da uyarı cezası verildi.

Disiplin kurulu sonuçlanana kadar mücadeleyi çoğaltan temsilcilerimizin önderliğinde ve sendikamızla arkadaşlarımızı savunduk, mücadelemizi verdik. Bu süreçte patronla hiçbir pazarlığa oturulmadı. Eylemlere rağmen çıkartılmasına engel olamadığımız arkadaşlarımızın kıdem ve ihbar tazminatları alındı. Hak, hukuk mücadelemiz devam ediyor.

Ülkemizde pandemi koşullarından dolayı patronlara verilen teşvikler, yardımlar bitmek bilmedi. İşçi açlıkla boğuşur, dövülür, sömürülür, patronlara ise teşvik verilir. Kısa çalışma uygulaması da bunlardan biri. Örgütlü ve örgütsüz çoğu fabrikada bir dö-

nem kısa çalışma uygulaması kullanıldığını biliyorum, biz de bu kervana katıldık. Her sene bu zamanlarda işlerimizde ve hammadde tedarikinde sıkıntı olur. Patron daha önceleri sendika sebebiyle bu zamanlarda hep idari izin kullandırmak zorunda kaldı, çünkü temsilcilerimiz öncülüğünde sendikamız da bu duruma asla izin vermedi. Parasal anlamda ise hiçbir zaman sıkıntı olmadı fabrikamızda, şimdi de aynı durum geçerli. İşkur'dan eksik kalan kısmı patron ödeyecek, maaşlarımız tam yatmış olacak, sadece SSK prim günü eksik kalacak. Pandemi bahanesi, Covid salgını ülkemizde biz işçilere derin sorunlar bıraktı. Bu süreçte şayet örgütlü isen işçiden yana bir sendikan var ise bu zorlu günleri daha az sıkıntı ile atlatıyorsun. Biz HT'de örgütlü gücümüz sayesinde pandemi sürecinde ücretli izin kullanabilen az sayıda fabrikadan biri olduk. Daha önce de kısa çalışma gündeme geldiğinde, önceki şube başkanı patronla bu konuda anlaşmış olmasına rağmen bunu reddetmiştik. Ancak bu mücadele tüm fabrikalara yayılmıyordu. Hiçbir mücadele tek fabrikada kazanılmıyor.

Umudumuzu tüketmemek için var gücümüzle verdiğimiz hak mücadelesinden, Systemair HSK direnişine, Baldur grevine, Migros Depo direnişine, Ekmekeçioğullarının direnişine, Döhler fabrikasındaki direnişe, Cargill işçilerine, PTT işçilerinin direnişlerine HT Solar'dan selam olsun! Patronların eline silah olarak verilen, işçiyi açlıkla sefaletle mahkûm eden ücretsiz izin ve yüz kızartıcı suç (Kod 29) maddesinden işten çıkarmanın önünü açan kanunlar karşısında durmak, öncü işçi olmak, örgütlenerek sendikalı olmak istediğimiz için bu sefaletle mahkûm bırakılan işçileriz biz. Birleşe birleşe kazanmaktan, birlik olmaktan gayri bir yol yok!

Her yer Kavel! Her yer Direniş! Birleşe birleşe kazanacağız!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Örgütlü mücadele bizi zafere götürecektir!

Yoldaşlar merhaba, fabrikamızda sözleşmemizi imzaladık ve toplu sözleşmeli çalışma düzenine resmen geçmiş olduk. Toplu sözleşme sürecinde gösterdiğimiz birlik, ücretlerimizde ve sosyal haklarımızda önemli kazanımlar elde etmemizi sağladı. Fakat esas mücadele bundan sonra başlıyor. Şu ana kadar vermiş olduğumuz mücadele sonucunda işçi sınıfının örgütlü mücadele saflarında yerimizi aldık. Şimdi ise bu saflarda nasıl bir yer tutacağımız ve ne uğrunda mücadele edeceğimiz önemli olacak. Eğer sendikaya aylık aidat ödediğimiz ve bunun karşılığında "sendikacılık hizmeti" aldığımız bir örgüt olarak bakarsak bence yanlış yapmış oluruz. Öncelikle sendikaları sendika yapanın o sendikada örgütlü olan işçiler olduğunu unutmamamız lazım. Sendikalar daha ileriye gidecek ve işçilerin haklarını sonuna kadar savunan örgütler haline geleceklerse bu bizlerin tabandan yapacağı denetleme ile olacaktır. Sendikalı olduğumuzu toplu sözleşmeden toplu sözleşmeye hatırlarsak sendikalarımızı her geçen gün daha da geriye gidecek ve haklarımızı savunmaktan aciz kalacaklardır. Sendikalar bürokratların değil, işçilerindir. Bunu hatırlayarak mücadeleyi günlük yaşantımızın bir parçası haline getirmeliyiz.

Daha önemli bir konu ise örgütlü mücadele etmenin bize mücadele ederek, birlik olarak haklarımızı elde edebileceğimizi göstermesi. Bunu hiçbir zaman unutmamamız lazım. İşçiler birlik olup mücadele ettikleri sürece patronları da karşılına çıkan her türlü engeli de yıkıp geçebilecek güçteler. Bunları sendikalaşırken ve toplu sözleşme imzalarken az da olsa öğreniyoruz. İşte örgütlü olmak, sendikalı olmak en çok da bize bunu öğrettiği için önemli. Yoksa kapitalist sömürü düzeni devam ettiği sürece biz hiçbir zaman hakkımızı tam anlamıyla alamayacağız. Enflasyon, hayat pahalılığı, işsizlik her zaman birer tehlike olarak karşımızda durmaya devam edecek. Önemli olan değişimin esas gücünün örgütlenen işçiler olduğunu öğrenmemiz olacak. O yüzden Gerçek gazetesi aracılığıyla sınıf kardeşlerime seslenmek istiyorum: sendikalara üye olalım, sendikalarımıza sahip çıkalım ve denetleyelim!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Renault faturayı işçiye kesmeye hazırlanıyor

Yıl başında verilen yaklaşık bir haftalık izin dönüşünden sonra birçok kişinin yerleri değişti. Bazı bölümlerdeki postalar kaldırılıp robot kurulumu yapıldı. Robot kurulan yerlerde çalışanların çoğunluğu diğer bölümlerde eksik olan yerlere geçti. Bir kısmı boşta kaldı. Boşta kalan arkadaşlarımızın ne olacağı belli değil. Bu yıl içerisinde 6 ay boyunca her ay bir hafta izin verileceği konuşuluyor. Şubat ayının 1-10'u arası üretimin olmayacağı duyuruldu. Verilen 10 günlük izinde maaşların kısa çalışma ödeneğinden ödeneceği söylenildi. Siparişlerin düşmesi ile birlikte üretim de düştü. Üretim düşüklüğüyle birlikte ikili vardiya dönülebileceği ve işten çıkışların açılacağı konuşuluyor. Tüm bunların amacı ekonomik krizin ve pandemi sürecinin faturasını işçilere çıkartmaktır. Patron tarafının sanki tüm bunlar onlarla ilgili değilmiş gibi davranması ikiyezülüdür. Bunun farkına varmalıyız, patronlar saldırgan biz ise haklarımızı, işimizi ve ekmeğimizi savunmak zorundayız. Fabrikada delege seçimleri yeni yapıldı. Bu seçimde kazanıp sorumluluk alanlar bu saldırılara karşı işçinin hakkını savunmakla yükümlü. Ama onları da kendi başına bırakırsak ne olacağı belli. Seçimler bitti diye sendika meselelerini boşvermek olmaz. Sendikaya baskı kurmak, işçinin gözünün onların üstünde olduğunu hissettirmek zorundayız.

Metal işçisi MESS'in sefalet teklifine karşı "işgal, grev, direniş" diyor!

Endüstriyel Metal İşverenleri Sendikası'nın (EMİS) MESS'e katılmasının ardından Schneider Enerji, Grid Solutions Enerji, Schneider Elektrik, ABB Power Grids ve Artaş Kriyojenik işçilerinin örgütlü olduğu Birleşik Metal-İş sendikası ile MESS arasında 19 Ekim 2020 tarihinde başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri devam ediyor. MESS daha önceden de alışık olduğumuz şekilde grev yasaklarına güvenerek metal işçilerine sefaleti dayatıyor. Sözleşme görüşmelerine metal işçilerinin aklıyla dalga geçeresine %5,49 zam oranı teklif ederek başlayan MESS, fabrikalardan yükselen grev iradesini gördükçe, teklifini yukarı çekmek zorunda kaldı ve en sonunda ortalama %15 zam teklif etti ve taraflar anlaşamadığı için uzlaşmazlık tutanağı tutuldu.

En önemli kazanım grev hakkını tekrar kazanmak olacaktır

Sözleşmede yazan zam oranları iyi de olabilir kötü de olabilir fakat o zam oran-

larından daha önemlisi grev hakkımızı tekrar kazanmak olacaktır. AKP iktidarı işçinin grev hakkını elinden fiili olarak almıştır. Grev artık sadece yasalarda yeri olan, gerçekte ise yasaklanan bir hak haline gelmiştir. İşte MESS'in bütün dayatmalarının arkasında hükümetin grev yasakları var. Nasıl olsa grev yasaklanır, yüksek hakem de enflasyon oranında sözleşmeyi bağlatır diye düşünüyorlar. Ama unutmayalım, Türkiye'de grev hakkı Kavel işçi-

leri tarafından grev yapılarak kazanıldı. Bugün de MESS dayatmalarını aşmak, ekmeğimizi ve örgütlülüğümüzü büyütme istiyorsak grev hakkını tekrar grev yaparak kazanmak zorundayız. İşte bugün de her fabrikayı bir Kavel'e çevirmenin vaktidir. MESS'in dayatmalarını reddetmenin de barikatları aşmanın da, grev hakkını kazanmanın da yolu yeni Kaveller yaratmaktan geçiyor.

Gebze'den bir metal işçisi

Bizi sömürenlere karşı birlik olalım!

Neden mücadele vermek zorunda kalıyoruz? Patron mu güçlü yoksa devlet mi işçinin karşında? En temel haklarımızdan biri olan sendikalaşmanın önündeki engel patron mu yoksa devlet mi? Çeşitli yasaklarla veya göreceli yasalarla donatılan patronlara tanınan haklar işçiye tanımlanmamıştır. Bunlara örnek birkaç yasa uzun soluklu olmak zorunda bırakılan sendikal yetki itiraz başvuruları sendikalaşmayı yıllara yayılabilen ve nihayetinde alınamayabilen bir hak haline getiriyor. Diğer maddelerden biri ücretsiz izin konusu. Ücretsiz izin işyerinin üretim yapamaz hale geldiğinde ya da işlerinin azalması sonucunda işçiyi ücret ödemediği için çıkarılmadığı ancak patronlar bunu sendikalaşmayı baltalamak için kullanmaktadır. Bir diğeri ise işlerindeki en acımasız madde olan 29 kodlu patronların elinde bulundurduğu bir güçtür. İşçiyi asılsız ya da uydurma sebeplerle tek taraflı atabildiği iş feshetme yasasıdır. Ne yazık ki bu da sendikalaşma önündeki engellerden ya da işçiyi bu yolda tehdit etme araçlarından biri haline gelmiştir. Peki demokratik bir hak ise sendikalaşmak bu yasa-

lar ve maddeler neden var? Devlet neden bu konularda işçi tarafında değil yada patronlar neden güçlü konumda? Bunun en temel sebebi ve en temelinde yatan engellerin başlangıcı ise 12 Eylül darbesini aratmayan maddeleriyle sermayeyi işçi ve emek sömürüsü ile doyurma çabasıdır. Devletin, sermayeyi ve patronları koltuk altına alarak işçisini dışarıda bırakarak ULUSAL İSTİHDAM STRATEJİSİ adı altında sermayenin ve patronların talepleri doğrultusunda aldığı kararlar. Peki ne bu kararlar: işsizlik sigorta fonu gibi sermayenin hizmetine sunulan çeşitli fonlar, esnek çalışma modeli fazla çalışma süreleri, özel istihdam büroları gibi içerikleri içeren bir strateji.

Peki 85 milyonu aşan ve kayıtlı kayıtsız 20 milyon üzerindeki çalışan nüfusuna sahip bir ülkede neden sermaye korunuyor neden işçinin sesi duyulmuyor? Bunun en temel sebebi işçilik kavramını anlayamamış olmamızdır. Metal işleyen, ağaca şeklini veren, kumaşı dokuyan, oturduğumuz evleri inşa eden biziz, işçi sınıfıyız ama ekonomik krizlerde işsizliğe açlığa kuraklığa yakalanan da bi-

ziz. Unutmayalım ki patronlara, devletlere gücünü veren bizleriz biz üretkenler onlar ise sömürerlerdir. Bizi farklı yollarla ayırarak hep farklıymışız gibi hissetmemizi sağlıyorlar çünkü sınıf bilinci olan gücünü bilen bir işçi sınıfı bütün koltukları yerinden edebilir. Her şeyi değiştirebilir. Yarına daha iyi bakmak için daha yaşanabilir şartlar ve daha güzel zamanlar için gelecek nesillere daha güzel bir miras bırakmak için sevgili işçi dostlar ve emekçi kardeşler sendikalaşarak ve sınıf bilincimizi kazanarak ve onun ötesinde tek yumruk olarak kazanmak için örgütlenelim ve gerçek yapıcıların biz olduğunu patronlara ve yüksek makamlardakileri oraya getiren toplumun biz olduğunu hatırlatalım.

Sözlerimi bize rehber olabilecek ve hep hayal ettiğimiz topluma gelmemizi sağlamakta mihenk taşı olabilecek büyük devrimci Vladimir Lenin'in şu sözleriyle kapatmak istiyorum işçi ve emekçi dostlar: EZİLENLERİN VE SÖMÜRÜLENLERİN BAYRAM GÜNÜ DEVRİM OLACAKTIR!

Dilovası Systemair HSK'dan bir işçi

Hak verilmez alınır, zafer mücadeleyle kazanılır!

Merhaba yoldaşlar. Sendikalaşma mücadelemiz geçen sonbaharda başlamıştı, bugünlerde ise fabrikamızda Dilovası İMES'in dondurucu kış günlerini yaşıyoruz. Aradan neredeyse 4 ay geçmiştir. O günden bu yana yaşadığımız hikâye, aslında Türkiye'deki tüm işçilerin hikayesinin bir özeti gibi. Taşeronlaşma, ücretsiz izinler, Kod 29, mobbing, sendikal yetkiye itiraz ve daha niceleri. Kâğıt üstünde sendikalaşma anayasal bir haktır, evet. Gerçekteyse işinden edilmenin, günlük 47 liraya mahkûm olmanın bir gerekçesi. Kâğıt üstünde patronun sendika yetkisine itirazı, eğer somut delil yoksa 6 gün içinde reddedilmeli ve yetki kesinleşmeli. Ancak ülkemizde işçilerin sendikal hakları bir mahkemeden ötekine sürüklenir, yıllarca süren davalarda hiç edilir. Kâğıt üstünde taşeron işçi bir işletmede asıl işi yürütemez, yardımcı işlerde görev alır. Fabrikamızda ise kanun tersine işler, yardımcı işte kadrolular, asıl işte ise taşeronlar çalışır. Sözde işten çıkarılmayı engelleyen ücretsiz izin uygulaması, aslen sendikalaşmaya karşı sermayenin sopası olarak kullanılır, salgın ile boğuşan işçiler bir yandan sefalet ücretiyle yaşam mücadelesi verir. Ücretsiz izne çıkarılan işçi arkadaşlarımız açlığa mahkûm edilirken fabrikada yoğun mesailer devam eder,

yeni iş ilanları asılır, ancak Systemair HSK patronlarına bunlar da yetmez. Fabrika içinde bizzat sendika üyesi işçilerin yanlarına giderek "Sizinle uğraşırım, peşinizi bırakmam." diyerek tehditler savurur, işi bırakmaları için baskı yaparlar. Kâğıt üstünde olanlar kâğıtta kalır, sendikasız fabrikalarda patronların istibdadı sürer. Peki bu saldırılara karşı çözüm nedir, ne yapmalı?

Eğer patronlar yasaları ayaklar altına alıp hukuksuzca saldırıyorsa, devlet kolluk kuvvetleriyle İsveç sermayesine karşı değil, bu ülkenin işçilerine karşı barikat kuruyorsa, çözüm ekmek ve hürriyet kavgasını fiili mücadele ile vermektir. Yeri gelince üretimden gelen gücünü kullanmak, yeri gelince sokaklarda sloganlarla yolları aşındırmaktır. Hem fabrika içinde hem fabrika dışında tüm zorluklara ve baskılara karşı işçilerin birliğini ve beraberliğini göstermektir. Yeri gelince işgaldir, grevdir, yeri gelince direniştir.

Systemair HSK'da bizim hikayemiz henüz bitmedi. "Hak verilmez, alınır" şiarıyla mücadelemizi sürdürmeli, bu yolda azimli ve kararlı olmalıyız. Eğer mahkemelerden bir sonuç çıkacaksa, hukuksuz uygulamalar son bulacaksa da bu ancak mücadelemizin vereceği baskıyla, dirençle olacaktır. Yol bellidir, yürünecektir!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Fabrikada sorunumuz çok Türk Metal sendikasıdan ses yok!

Tofaş'ta 2021 yılına yine alışılmış bir şekilde girdik. 12 günlük izin verildi. 6 günü çalışanların yıllık izninden kesildi. 2020 yılında Mart ayından itibaren hafta sonları dahil olmak üzere bayramlarda ve resmi tatillerde işçiyi çalıştıran rekor üstüne rekor kıran Tofaş, yıllık izinleri bir hafta yapıp üretim hiç ara vermeden devam eden bir fabrika, çalışanını yine hüsrana uğrattı. Tofaş, bu salgın döneminde bile hep işçiden fedakârlık yapmasını istiyor. Çalışanın haklarını istediği gibi gasp ediyor. Aynı sektörlerde çalışıp aynı sendikaya üye olan ve aynı bankayla anlaşılan fabrikaların banka promosyon ücretleri arasında da bile büyük farklılıklar var. Tofaş, Yapı Kredi bankasını kullanıyor. Diğer fabrikalara büyük promosyon ücretleri öderken kendi çalışanına

düşük miktarda promosyon ödüyor. Sebebi ise bankanın da iş yerinin de sahibinin Koç Holding olması!

Tofaş'taki Türk Metal sendika yöneticileri her zamanki gibi buna biz karışmıyoruz diyerek kestirip atıyorlar. Biz de diyoruz ki siz "neye karışabiliyorsunuz ki"... "Aman ekonomi kötü, piyasa berbat, bu konulara girmeyin" vs. sözlerle işçiyi korkutmaya çalışıyorlar. Eleştiriye bile açık olamıyorlar, o kadar korkuyorlar ki Tofaş'ın sosyal medya grubundan yapılan eleştirileri görünce yapan kişileri usulünce uyarıyorlar. Tofaş'ta işler hız kesmeden devam ediyor.

Vakalarda azalma var ama bu sefer de işçilerin başka sağlık problemleri çıkıyor. 10 saat maske ile çalışmak, soğuk kış aylarında çalışma ortamının soğukluğu sağlığımızı bozuyor. Yani nereye bakarsan sorun var ama bu sorunlarda işçinin hakkını alması gereken Türk Metal'den ses yok!

Bursa SCM'den bir metal işçisi

Birlikten kuvvet doğar

Merhaba dostlar, içinden geçtiğimiz bu günlerde birbirimize çok ihtiyacımız var. Bir yandan Corona belası bir yandan ücretsiz izine çıkarmalar bir yandan hayat pahalılığı hayatımız alt üst oldu. Bütün işlerimiz bozuldu ama patronların dümeni düzgün. Her türlü desteği mevcut iktidardan alıyorlar. Patronlar hangi iş kolu olursa olsun çok örgütlü hareket ediyor. Bizlerin de bir araya gelmemesi için ellerinden geleni yapıyorlar, çok da başarılı oluyorlar. Biz sendikal olmamıza rağmen hala çoğumuz sınıf bilincine ulaşamıyor. Aynı şehirde başka bir iş kolunda sendikal örgütlenme yüzünden

işten atılıp da direnişe geçen işçilere toplu destek ve dayanışmada bulunamıyoruz. Bursa'da İznik'te kurulu olan Amerikan sermayeli Cargill işçisi bin günden fazla bir direniş sürdürüyor, bizler iş kolu ayırt etmeden Cargill'e destek olsak eminim çok kısa bir süre içerisinde Cargill işçisinin mücadelesi kazanımla sonuçlanırdı. Kazanan Cargill işçisi olmaz Türkiye işçi sınıfı olurdu. Bu söylediğim metal işçileri olsun, maden işçileri olsun, depo işçileri olsun tüm direnişler, mücadeleler için geçerli. Çoğu direnişler zaman geçtikçe yavaş yavaş sönmüyor bitiyor. Bunu bilen patronlar başka

bir direnişle karşılaşınca nasıl olsa fazla dayanamazlar deyip işçilerin sendikal çalışmaması için her türlü oyunu oynuyorlar. Ama direnişlerimizi kitlesel bir dayanışma ile sürdürürsek Türkiye işçi sınıfı kazanır. Hoşça kalın direnişte kalın.

*Omuz omuza verip yürüyelim yan yana
Tek yürek tek bilek haydi dayanışmaya yeter bunca çektiğin
Birlikten kuvvet doğar
Senin güçlü birliğin burjuvaziye boğar*

Tuzla Sedef Tersanesi'nden bir işçi

Sağlığımızı korumak istiyorsak çözüm birlik olmak!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Tuzla'da Sedef Tersanesinde çalışıyorum. Son zamanlarda hep şu duyuruyu yapıyorlar: Koronavirüsün işyerinden daha çok sosyal hayattan bulaştığını söylüyorlar. Sanki sosyal hayatımız var da oradan Koronavirüs bize bulaşıyor. Aslında bizi aptal yerine koyarak bize şunu söylemek istiyorlar: Biz size günlük iki maske vererek üzerimize düşeni yaptık siz dikkat etmiyorsunuz. Gemide tanklarda ve kapalı alanlarda sosyal mesafeye dikkat edilmeden onlarca işçi bir arada çalışıyor. Çalıştığımız yerlerde, ortak kullandığımız aletler temizlenmiyor ve dezenfektan bulunmuyor. İşçi servisleri yine aynı durumda, servisler hijyenik olmadığı gibi sosyal mesafeye dikkat edilmeden onlarca işçi servislere bindiriliyor. Günlük iki maske vermekle, yemekhanedeki yemek masalarını iki kişilik yapmakla tedbir alınmaz.

Ortak kullandığımız alanları temizleyerek dezenfektan yaparak, dezenfektanları işçilerin kolayca ulaşabildiği yerlere koyarak, ekmeçleri poşetin içinde vererek, suları sürahidenden değil de hazır pet şişelerden vererek, yemekhane işçi sayısının kapasitesinin altındaysa prefabrik bir yemekhane yaparak, işçi servislerini her gün dezenfekte yaparak, sosyal mesafeye dikkat

edilerek işçileri servislere bindirerek tedbir alınır.

Koronavirüsü işyerinden kapıp ailelerimize, sevdiklerimize bulaştırmamanın çözümü çok basit: İşyerimizde örgütlü olmak birlik olmak. Birliğimizden gelen gücümüzü kullanarak patrona gereken önlemleri aldırarak.

Tuzla CPS Otomotiv'den bir işçi

Emeğimiz gücümüz, birliğimiz zaferdir!

“Başkaları rahat yaşasın diye yoksulduk biz. Çünkü hakkımız olanı alıyorlardı hiç acımadan. Bize kalan şu yaşadığımız posası bırakılmış hayattı işte.”

Tüm emeçli işçi sınıfına selam olsun! Ben beş buçuk yıldır CPS Otomotiv'de çalışıyorum. İlk başladığım zaman maaşlar, çalışma saatleri ve mesailerden şikayetçiydik. Aylarca izin olmadan mesai yaptık ve idare etmemiz rica edildi. Bu dönemler sendika için mücadele ettiğimiz dönemlerdi. Mücadele de zorlansak da işten çıkartılan arkadaşlarımız olsa da biz sendikayı soktuk ve arkadaşlarımız davalarını kazanıp geri geldi.

Bunca emek sonucu şimdi elimizde olan patronların kendi arasındaki kavgası ve bir sürü belirsizlik. Maaşlarımızın ne zaman yatacağı belli değil. Aylardır bu şekilde devam ediyoruz ve üç haftadır fabrika kapalı. Gümrükten malzeme çekemedik diyorlar ama biz buna inanmıyoruz. Üretimde Volkswagen'in malları yarıda kaldı ve patronların başka üretici fabrika bulduklarını düşünüyoruz. Bizim greve çıkıp kazandığımız haklara, sözleşmede kazandıklarımıza ilk başta sevindik ama maaşlarımızın geç yatması durumu süreklileşti. Bu

maaş gelene kadar kredi borçlarımızın faizi birikiyor, elimizde yine para kalmıyor. Patron ortaklarından biri iflas gösterdi. Artık sonumuz belli değil ve hala biz işçileri dikkate alan yok. İki ay öncesine kadar sevkıyat günü yetişsin diye bize mesailer için dil döken patronlarımız şimdi ortada yoklar.

Biz CPS işçileri her şeyi yapmaya hazırız. Patronların kazandıkları servet bizim emeğimiz, alın terimizdir. İşimizi kaybetmemek için her şeyi yapacağız. Gerekirse patronların evlerinin önünde sabahlayacağız. Bu biz CPS işçilerine zor gelmez, bizi yıldırmaz. Biz mücadeleden vazgeçmeyeceğiz. Biz onurumuzla ekmeçimize sonuna kadar sahip çıkıyoruz. Keşke patronlar da bizim yarımız kadar onurlu olsalardı da emeçimizi göz ardı etmeselerdi. Patronların kaypaklığı ve bizi açlıkla sınamaları gözümüzü korkutmuyor. CPS işçisinin mücadelesi sonuna kadar devam edecek. Bugün CPS'nin yaşadığı sıkıntılar tüm işçilerin başına geliyor ve gelebilir. Bu mücadeleye hep beraber sahip çıkalım, birlik olalım, tek yumruk olalım. Adımlarımızı sağlam basarak, yürüdüğümüz yolda hep dik durarak... Emeçimiz gücümüz, birliğimiz zaferdir!

Cargill direnişinin 1000. günü: İşçinin hakkı, devletin gücü, istibdadın gerçek yüzü...

Cargill işçileri Tektıda-İş sendikasına üye oldukları için işten atıldı. Haklıklarını fabrika önündeki çadırda, Bursa'dan İstanbul'a yaptıkları yürüyüşte, soğukta, fırtınada şirket merkezinin önünde, onlarca eylemde kanıtladıkları ve nihayet mahkemelerde tescil ettirdikleri direnişleri 1000 günü geçti. Tek talepleri haksız yere işten atıldıkları Cargill fabrikasına dönüp işbaşı yapmaktı. Direnişlerinin 1000. gününde Ankara'ya gittiler. Haklı taleplerine karşı kör ve sağırı oynayan iktidarın kapısına dayandılar. Eylemin adresi, daha önce İstanbul'da Cargill'in düzenlediği bir konferansta eylem yapan işçilerle konuşup “konuyla ilgileneceğim” diyen Osman Pakdemirli'nin Tarım Bakanlığıydı.

Devletin işçiye karşı attığı slogan: “Size devletin gücünü gösteririz!”

Tarım Bakanı ile Cargill işçilerinin görüşmesinden sonra geçen bir yıl içinde Pakdemirli'nin bakanı olduğu hükümet, Cargill işçilerinin talepleriyle değil Cargill şirketinin istediği ruhsatları çıkartmakla, bu şirkete destek ve teşvik yağdırmakla ilgilendi. Ne de olsa Pakdemirli'nin kendisi de bir Kanadalı emperyalist gıda şirketinin yö-

“Biz devletin gücüyüz, size orada neler yapabileceğimizi gösteririz. Merak etmeyin”

İzmir'den bir kargo işçisi

Fırsatçı patronlara karşı örgütlü işçi sınıfı!

Merhaba dostlar. Ben Ege Ulaşım firmasında çalışan bir kargo işçisiyim. Bir süredir işsiz olduğum için bu işi bulur bulmaz umutla doldum. Ama gelin görün ki işe başlamamla, patronun ne kadar gözü dönmüş olduğunu anlamam bir oldu. Bir günlük çalışma süremiz on buçuk saat. Üstüne her gün kalmak zorunda olduğumuz mesailer oluyor. Yani sabah 8'de başladığımız iş aslında akşam 10'da bitiyor. Fazla mesai ücretlerimizi ise kafalarına göre belirledikleri bir kotayı doldurduktan sonra hak edebiliyoruz. Maaşlar, fazla mesai ücretleri patronun keyfine bağlı olarak değişkenlik gösteriyor. İş kanununda ne yazdığı ise patronun umrunda değil, onlar cebini daha fazla doldurmanın derdinde.

Başka bir konuya değinecek olursam, şu salgın günlerinde zaten işimiz fazlasıyla yoğun ve zorken, bir gün rahatsızlanıp işe gitmesek hem 1 günlük yevmi-

yemiz hem de fazla mesai saatlerimizden 8 saat siliniyor. Hiçbir mantığa sığmayan bu davranış elbette patronun kârına kâr katmaktan başka işe yaramıyor. Son olarak, oldu ki covid pozitif olduk ve 10 gün karantinada kaldık. Devlet bize 11. gün iş başı yapabileceğimizi söylerken bizim doymayan patron yeniden test istiyor. Devlet çoktandır karantina sonrasında kişiye test yapmıyor. Biz de mecburen özel hastaneye gidip cebimizden 200-300 lira verip test olup ancak öyle iş başı yapabiliyoruz. Yani dostlar şu pandemi sürecinde patronlar bizi yiye yiye sermayelerini büyütürken olan yine işçi sınıfına oluyor. Oysa biz hiç değilse sendikalı olsak patron bu kadar kolay atılabilecek mi? Son dönemde bizim gibi özellikle covid salgınıyla iş yükü artan kargo ve taşıma işçileri, seslerimizi birleştirmeliyiz ve durum daha kötü olmadan bir an evvel şartlarımızı iyileştirmeliyiz.

neticisi olarak getirilmişti bakanlığa. İşçilerin payına ise mücadelelerinin 1000. gününde Ankara'da gözaltına alınmak düşü. Gözaltı da yetmedi. Gece yarısı serbest bırakıldıktan sonra bir de işçilere sokağa çıkma yasağını ihlâl etme cezası kesildi. Ankara'ya dönmelerine müsaade edilmedi. Yine aynı sebeple işten atılan Döhler işçilerine destek olmak için direksiyonu Karaman'a çevirdiler. Yolda defalarca durduruldular. Defalarca sokağa çıkma yasağını ihlâl cezası kesildi. Ankara'da sendika binasının önünde bir komiser işçilere “Biz devletin gücüyüz, size orada neler yapabileceğimizi gösteririz. Merak etmeyin” demişti. Daha önce bir alay komutanı da bir benzerini maden işçilerine söylemişti. Demek ki iktidarın işçiye karşı sloganıdır bu! Ne var ki bu sloganla akıllarınca devletin gücünü gösterenler aslında

devletin aczini sergilemekten başka bir şey yapmıyorlar.

İşçiye karşı güç gösterisi, sermayeye ve emperyalizme hizmetçilik

Cargill işçilerini yüzlerce polisle durdurmak bir güç gösterisi değil. Devletin gücü olsa Amerikan şirketinin T.C. Anayasası'nı paçavraya çevirmesine ses çıkarırdı. Mahkemelerin işçiler lehine aldığı kararların uygulanmasını sağlardı. Ama işçiye güç gösterisi yapan istibdadın, konu emperyalist şirketlere gelince yasaları uygulamaya ne gücü ne de niyeti var. Cargill işçileri ilk defa gözaltına alınmadı. Daha önce de Tuzla'da İstanbul yürüyüşü sırasında, Erdoğan'ın Cargill'in de içinde bulunduğu Amerikan şirketlerinin CEO'larını Saray'da ağırladığı saatlerde gözaltına alınmışlardı. Cargill işçilerinin 1000 günlük direnişi istibdadın sermayenin ve emperyalizmin hizmetinde olduğunu bin kere gösterdi. Devlet işçilere karşı gücünü gösterdiğini zannededursun, direnişler, grevler her geçen gün daha fazla işçiye korkacak ve kaybedecek bir şeylerinin olmadığını, ekmeç ve hürriyetin birleşerek, örgütlenecek ve mücadele ederek kazanılacağını gösteriyor.

Baldur Süspansiyon grevi: Sendika hakkı ve insanca çalışmak için kıyasıya bir mücadele

Kocaeli Çayırova'da bulunan Baldur Süspansiyon fabrikasında 25 Aralık 2020 tarihinde başlayan grevin arkasında yıllara yayılan bir mücadele var. Baldur Süspansiyon'da sendikal örgütlenme üç yıl önce başladı ve Birleşik Metal-İş sendikası fabrikada çoğunluğu sağlayarak yetki aldı. Patron sendikanın yetkisine derhâl itiraz etti. Yıllar süren davaların ardından geçtiğimiz aylarda yetki kesinleşti ve yasal toplu sözleşme süreci başladı. Patron buna rağmen sendikayı muhatap kabul etmedi. Üstüne sendikal örgütlenmede önde yer alan 5 işçiyi de ücretsiz izne çıkardı. Bunun üzerine işçiler fabrika önünde

direnşe geçti. Patron yasal toplu sözleşme sürecinde sendikayı muhatap almayan tutumunda ısrar etti. İşçiler greve çıkamaz, bölünürler, kırılırlar diye düşündü. Ancak işin sonunda Baldur işçisi tam bir birlik ve beraberlik içinde greve çıktı ve Baldur'da şalterler indi.

Kendine "yerli ve milli" diyen iktidar İspanyol sermayesinin yanında

İşçiler, grevin ilk günü fabrikaya grev kırıcı sokmaya çalışan patronun bu saldırısına geçit vermedi. Gözaltına alınan işçiler oldu. Patron işçilerin grev kırıcıları engellemesini bahane ederek 16 işçiyi

daha 25/2. maddeden tazminatsız olarak işten çıkardı. İspanyol sermayeli Baldur Süspansiyon patronu, tüm bu saldırılarında gücünü sözde "yerli ve milli" hükümetten alıyor. Yıllarca süren mahkemelerden, patronun fabrikaya grev kırıcı sokmaya çalışırken polisin tepki gösteren işçileri baskı altına almasına kadar, bütün süreç bir kez daha iktidarın kimin tarafında olduğunu ortaya koyuyor.

Baldur'da grev kazanacak başka yolu yok!

Grev sürecindeki bütün bu zorluklara rağmen Baldur işçisi ekmek ve hürriyet için başlattığı mücadeleyi kararlılıkla sürdürmeye devam ediyor. Devrimci İşçi Partisi de ilk günden itibaren Baldur grevini sınıfın bir mücadele mevzisi olarak savunuyor ve destekliyor. Kararlılığını ve birliğini koruyan işçiler, sınıf dayanışmasıyla birlikte bu mücadeleyi mutlaka kazanacak, Baldur'a sendika girecek, işçiler insanca çalışma koşullarına ulaşacak.

Soma maden işçileri mücadele ile kazandı: Tazminatlar ödenmeye başladı

2014'te yaşanan 301 madencinin katledildiği Soma maden katliamından sonra Soma Kömür İşletmeleri A.Ş.'de çalışırken işten çıkarılan yaklaşık 4.000 madencinin hiçbir hakkı verilmedi. Bağımsız Maden-İş sendikasında örgütlenen madenciler iki senedir tazminatlarını alabilmek için mücadele ediyor. Yıllarca süren mücadelenin sonucunda Soma maden işçilerinin kıdem ve ihbar tazminatları ile diğer alacakları ödenmeye başladı.

Geçtiğimiz sene yalnızca katliamın yaşandığı Eyzec maden ocağında çalışan madencilere ödemeleri yapılmıştı. Fakat Soma Kömür İşletmeleri'ne bağlı Atabacası, Işıklar ve Geventepe maden ocaklarında çalışan madencilerin tazminatları TKİ (Türkiye Kömür İşletmeleri) ve maden patronları tarafından iç edilmeye devam etti. Madenciler haklarını alabilmek için Ankara yollarına düştü,

baskılara ve engellemelere rağmen mücadelelerini sürdürdü. İşçilerin bu kararlı mücadelesi sonucunda, rödovanslı sahalarında çalışan madencilerin tazminat ödemelerinin yapılmasına ilişkin yasa 23 Temmuz 2020'de mecliste kabul edildi. Geçtiğimiz günlerde ise yasal düzenlemeye istinaden tazminat ödemeleri başladı. 2391 maden işçisinin tazminatları ve diğer alacakları hesaplarına yatırıldı. Kalan 1300'e yakın madencinin tazminatları ise yapılan itirazlar sonucu yeniden hesaplandıktan sonra ödenecek.

Somalı maden işçileri, iki senedir bilfiil sürdürdükleri mücadele ve kararlı duruşlarıyla haklarını almayı başardı. Bu kazanım Uyar Madencilik işçilerinin ve Ermenekli madencilerin de haklarını alabilmeleri için örnek bir mücadeledir. Madencilerin bu kazanımı, rödovans sistemi ile çalışan, maden patronlarının insafına terk edilmiş, denetlemeden yoksun maden sahalarında yaşanan tüm haksızlıklara karşı tek çözümün mücadele olduğunu bütün maden işçilerine bir kez daha göstermiştir.

Karaman Döhler fabrikasında sendikal mücadele kazanacak, istibdad ve patronlar yenilecek!

Karaman'da kurulu Alman Döhler Gıda fabrikasında çalışan işçiler, yıllar süren mücadele sonucunda anayasal haklarını kullanarak Tekgıda-İş sendikasında örgütlendiler. Patronun sendikal yetkiye itirazları ve mahkeme sürecini uzatma çabalarıyla uzadıkça uzayan ihtilaf sendika lehine sonuçlandı.

Patronun buna cevabı ise sendikalaşma çabalarında her zaman

başvurdukları İş Kanunu 25/2 maddesiyle 12 işçiyi tazminatsız olarak işten atmak oldu. İşçiler anayasal hakları için direniş başlatacaklarını söyleyip harekete geçince, fabrika yönetimi tazminatları ödemeyi teklif ederek sendikalaşmanın ve mücadelenin önünü kesmeye çalıştı. İşçilerin bir kısmı ekonomik sıkıntılar sebebiyle tazminatı kabul etse de kabul etmeyenler sendikal müca-

deleye başladı.

Bir tarafta tüm yasal hakları ayaklar altına alan, pandemi yasaklarını bile umursamayan kanun tanımaz Alman Döhler, bir tarafta anayasal hakları olan sendika seçme ve örgütlenme hakkını savunan işçiler olunca polis saldırısı çok geçmeden geldi. Polis hızla patronların ve fabrika yönetiminin yanındaki yerini aldı, işçilerin eylem yapmasını engelle-

Ekmekçi oğulları işçileri, her türlü engele rağmen mücadeleye devam ediyor

Çorum'da bulunan Ekmekçi oğulları metal fabrikasında çalışan ve DİSK/Birleşik Metal-İş'e (BMİS) üye oldukları için işten atılan 90 işçinin sendikalaşma mücadelesi, fabrika önüne kurdukları direniş çadırında devam ediyor.

Direnişin 43. günü olan 19 Ocak'ta Çorum Kent Meydanı'nda DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun da katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. İşçiler basın açıklamasının ardından önce sloganlar eşliğinde fabrikanın önüne kadar 17 kilometrelik bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Daha sonra Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığıyla görüşmek üzere otobüslerle Ankara'ya hareket ettiler.

Anayasal hakları patron tarafından engellenen işçiler, yapılan haksızlığı bir de Ankara'dan duyurmak için çıktıkları yolda polis engeliyle karşı karşıya kaldılar.

İşçilerin önü önce Kırıkkale'de kesildi, burada işçilere Genel Bilgi Toplama (GBT) işlemi yapıldı. Polis, işçilerin önünü bir kez de Elmadağ'da kesip kimlikleri toplayınca işçiler bu sefer yolu trafiğe kapattı. Polisin tüm engelleme çabalarının karşısında geri adım atmayan işçiler, barikatları teker teker aşarak Bakanlığın önüne geldiler.

Bütün bu baskı ve saldırılara rağmen DİSK yöneticileri ve işçilerden oluşan bir heyet Bakan Yardımcısı ile görüşmeye gitti, diğer işçiler ise BMİS Anadolu Şubesine geçti. Görüşmenin ardından şubede bir toplantı yapan işçiler fabrika önündeki direnişlerini sürdürmek için Çorum'a geri döndü. İşçiler sendikali olarak işe geri dönme talepleri karşılancaya kadar, haklı mücadelelerini kış kış demeden sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

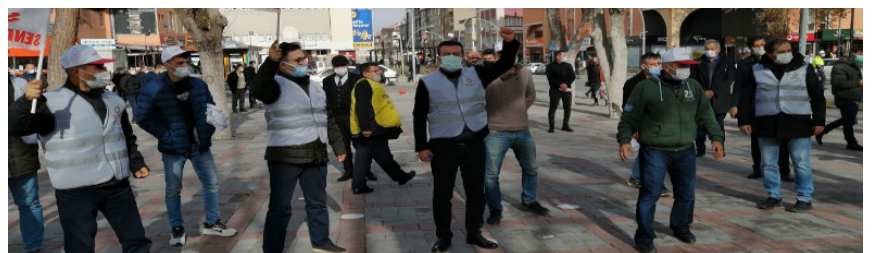

Migros Depo'da işçiler sendikalaşma hakkı için direniyor

Kocaeli Şekerpınar'da bulunan Migros Depo'da insanlık dışı çalışma koşullarına ve sefalet ücretine karşı anayasal haklarını kullanıp Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası'nda (DGD-Sen) örgütlenen işçiler, patronun ücretsiz izin dayatmasına maruz kaldıktan sonra 5 Ocak 2021 tarihinde kapı önü direnişine geçmişti. Toplamda 70 işçinin ücretsiz izin dayatmasına maruz bırakıldığı süreçte işçiler hakları için direnişlerine devam ediyor.

Patronun bu ücretsiz izin dayatmasına ve fiili işten çıkarmalarına karşı Migros Depo'da yeni işçi alımları yapılırken, üretim ve hizmetler kaldı-

ğı yerden devam ediyor. O üretim ve hizmetler ise günde 16 saate varan çalışma saatlerinin dayatıldığı, işçilerin sendikalarından istifaya zorlandığı, türlü türlü mobbingin uygulandığı, tacizlerin yaşandığı koşullarda devam ediyor. Migros Depo işçilerinin gösterdiği bu direniş, pandemi döneminde işçi sınıfının yaşadığı bütün haksızlıklara ve hukuksuzluklara karşı mücadeleyi içinde barındırıyor. Migros Depo'ya sendika girene kadar, bütün ücretsiz izinli iş başı yapana kadar, insanca bir çalışma koşulu sağlanana kadar direnişlerine devam edeceklerini belirten işçiler, mücadelelerini her geçen gün daha da yükseltiyorlar.

meye, görüntü almalarına müdahale etmeye ve haklarını aradıkları için Kabahatler Kanunu'nu bahane ederek ceza kesmeye koyuldu. Tekgıda-İş sendikasında örgütlenen işçiler ise saldırılara geçit vermiyor, istibdada, pandemiye

ve kanun tanımaz patronlara karşı mücadelelerine devam ediyor. Ekmek ve hürriyet mücadelesinin bir olduğunu gösteren işçiler kazanacak, Döhler'e sendika girecek.

AKP'nin yarattığı borç batağı Türkiye'nin boynuna geçirilen emperyalist zincirdir

Türkiye ekonomisinin dış borç stoku 435 milyar dolarla milli gelirin yüzde 60'ı seviyesine ulaşmış durumda. Bu borcun bir yıl içinde çevrilmesi gereken kısmı ise 184 milyar dolar. Bu borcun çevrilmesi kolay olmayacak. 33 milyar dolar cari açık bu tabloyu daha da vahim hale getiriyor. Devlet bütçesi 30 milyar dolar açık verirken, uzun bir süredir SWAP hariç net rezervi eksiye düşen Merkez Bankasının açığı da 49,5 milyar dolara ulaşmış durumda. Yani Türkiye kapitalizmi açıkları kapatmak için daha fazla borçlanmak zorunda kalacak. Üstelik bu borçlanma giderek artan maliyetlerde gerçekleşiyor. Kimse Türkiye'ye borç vermiyor, verirse de tefeci faizi istiyor.

Erdoğan ekonomiyi "faiz lobisi"ne teslim etti

Tayyip Erdoğan istediği kadar yüksek faize karşı olduğunu söylesin, Hazine ve Maliye Bakanlığını Berat Albayrak'tan alıp Lütfi Elvan'a vererek, görevden aldığı Merkez Bankası başkanının yerine de Naci Ağbal'ı atayarak, ekonomiyi kendi deyimiyle "faiz lobisi"ne teslim etmiş durumdadır. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye sıcak para girişinin artıyor olması ile övünüyordu. Sıcak para, ABD'de elde edeceği faiz getirisinin 33 katını Türkiye'de elde edebildiği için geliyor. Tabii ki Türkiye'de yatırım yapmak riskli. Ama adı üstünde "sıcak para" bu! Bu risk arttığında geldiği hızla geri dönebilir ve dönecektir de.

Hem de arkasında tam bir enkaz bırakarak.

AKP, borcu emekçi halkın sırtına yüklüyor

Ülkeyi bir borç batağına sokan AKP iktidarı, ne bu borçların mali yükünü temsil ettiği sermaye sınıfına ödetiyor ne de bu batağın siyasi sorumluluğunu üstleniyor. Devletin ve şirketlerin borcu arttıkça, yeni vergi ve zamlarla emekçi halka ödetiliyor. Sermaye ise yandık bittik diye ağlayarak vergilerini sildirip, istediği teşvik ve desteği hükümetten alıyor. Ekonomideki kötü gidişatın sorumlusunu "dış mihraklar" olarak gösteren, kendisi de Türkiye'nin bekasını savunduğunu iddia eden bu iktidar, aslında Türkiye'nin boynuna emperyalizmin mali

zincirini halka halka geçiriyor. Kamuya ait ne kadar varlık varsa Türkiye Varlık Fonu bünyesinde toplayan, Varlık Fonu'nu da doğrudan kendi uhdesine alan ve denetimden azade kılan Erdoğan şimdi tüm bu varlıkları teminat göstererek emperyalist merkezlerden borç dilenmeye başladı.

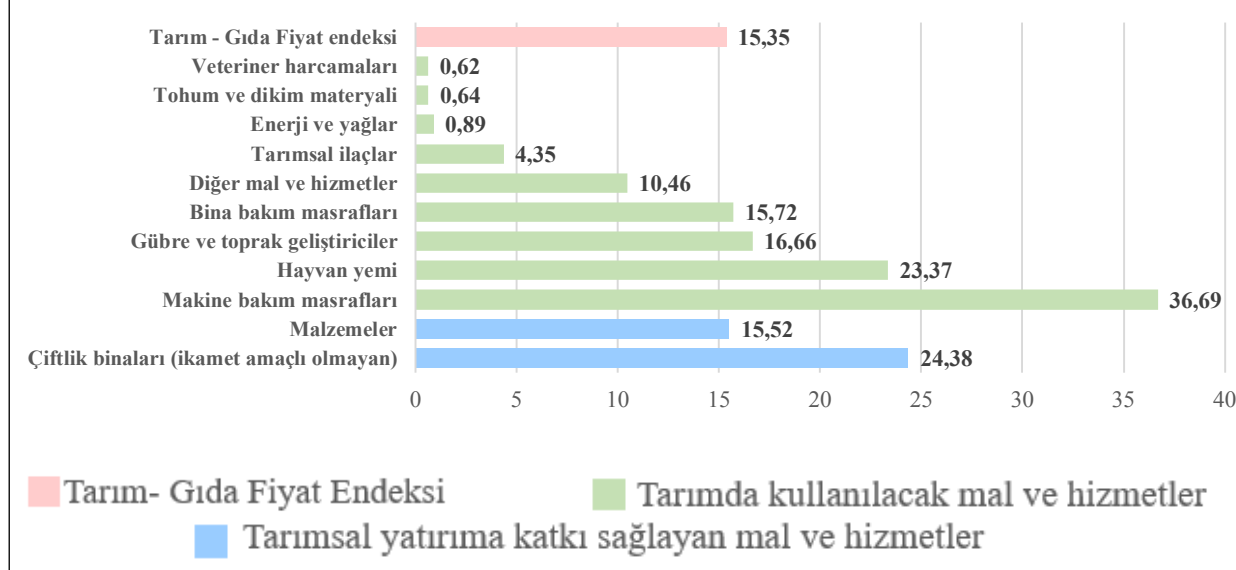
Borç batağı hem sefalet hem esaret demek

Dedik ya, kimse borç vermiyor, verse de tefeci faizi istiyor diye... İşte bu yüzden Varlık Fonu'nu devreye sokup, Türkiye borçlarını ödeyemezse fonda toplanan ticari kurum ve kuruluşların gelirlerini emperyalist para babalarına teminat olarak sunuyor. Bu, Osmanlı Devleti'ni Fransız ve İngiliz emperyalizminin yarı

sömürgeci haline getiren Düyun-ı Umumiye'nin modern uygulamasından başka bir şey değildir. Erdoğan, emperyalist sermayenin istediği borç ve faiz ekonomisini sürdürdüğü, Varlık Fonu'nu emperyalistlerin önüne teminat olarak sunduktan sonra İMF'ye de gerek kalmayacaktır. İMF'ye teslimiyet başka bir etiketle emekçi halka dayatılmış olacaktır. Emekçi halka yoksulluk ve sefalet getiren bu tefeci borçlarının hiçbir meşruiyeti yoktur. Bu tefeci borçlarının halka ödetilmesi sefaletin yanında esaret de getirmektedir. Bu dayatmaya karşı işçi sınıfı ve emekçi halk sadece ekmeği için değil hürriyeti için de dış borcun reddedilmesini savunmalıdır.

Tarlada kuraklık mutfakta yangın!

Alt Gruplara göre Tarım- Gıda Fiyat Endeksi yıllık değişim oranı (%) - Kasım 2020

TÜİK'in yaptığı açıklamaya göre, gıda girdileri fiyat endeksi bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 15,35 arttı. Özellikle gübre (yüzde 16,6) ve hayvan yemi (yüzde 23,37) fiyatlarındaki artışlar çiftçinin belini büküyor. Tarım ve hayvancılıkta maliyetlerin artışı çiftçiyi tefecinin eline düşürdü. Bu tablonun şehirdeki yansımaları ise emekçi halkın mutfagındaki yangın! Erdoğan, zeytinyağı, ayçiçek yağı, bebek maması, yumurta gibi ürünlerde fahiş fiyat artışları sorulduğunda "mutlaka halledeceğiz" dedi ama iktidarın bu konuyu halledecek bir politikası bulunmuyor.

Erdoğan çözüm üreteceğine şikâyet ediyor

Erdoğan ve AKP, sanki muhalefetteymiş gibi tarladaki ürünün tüketiciye gelinceye kadar defalarca zam görmesinden, istifçilerden, stokçulardan şikâyet ediyor. Hâlbuki Erdoğan ve iktidarı, bu konuda şikâyet edecek değil çözüm üretecek yerde bulunuyor. Erdoğan, tarımda ithalatı azaltmaya çalışacaklarını söylüyor ama tarımı Kanadalı patates tekelinin danışmanlığını ve yöneticiliğini yapan Bekir Pakdemirli'yle yönetiyor. Daha önce gıda fiyatlarının aşırı yükselmesi karşısında tanzim

satış çadırları kuran iktidar çok kısa süre sonra piyasa ekonomisine hâle gelmemesi için bunları kaldırmıştı. Piyasanın hâkimiyeti altında aynı sorunun tekrar karşımıza çıkması uzun sürmedi.

İşçinin ve çiftçinin ortak çıkarı planlamada ve araçların kalkmasında

Hâlbuki bu konuda işçi sınıfı ve köylünün ortak menfaati tarlayla mutfak arasındaki araçların kaldırılmasıdır. Bunun için çadırlardaki tanzim satışın kalıcı olarak marketlere taşınması, bunun için

de büyük perakende tekellerinin işçi denetiminde kamulaştırılması gerekiyordu. Tarımda giderek artan ithalat bağımlılığının çözümü için ise piyasaya iman etmek değil dış ticareti devlet tekeline alarak, emekçi halka ucuz gıda sağlayacak ve çiftçiyi de tefecinin elinden kurtaracak planlı bir yatırım seferberliği gerekiyor. Bugün tarım girdileri içinde en çok makine bakım masrafları ve yatırım mallarının fiyatları artıyorken çiftçi yatırım yapamaz, böylelikle gıda fiyatlarının artışının önüne geçilemez.

Piyasaya iman edenin duası kabul olur mu?

Son günlerdeki yağışlar moraleri biraz olsun düzeltse de küresel

ısınma dolayısıyla bu soruna kalıcı bir çözüm bulunması gerekiyor. Sulama tekniği ve alışkanlıklarının değiştirilmesi için gereken maliyetin ve planlamanın devlet tarafından üstlenilmesi gerekir. Devlet ise bu görevini yapmıyor ve sadece yağmur duasına çıkıyor. Oysa Anadolu insanı "Gayret bizden tevfik Allah'tan" der. İktidar tersini yapıyor. Çünkü konu ekonomi olduğunda piyasaya iman ediyorlar. Bu şekilde gözlerden sakladıkları gerçek ise çiftçi tarlada kuraklıkla, işçi mutfakta yangınla boğuşurken Tarım Bakanı'nın danışmanlığını ve yöneticiliğini yaptığı türden emperyalist gıda tekellerinin kârlarına kâr kattığı gerçeğidir.

TARIM VE ORMAN BAKANI BEKİR PAKDEMİRLİ

BEKİR PAKDEMİRLİ
TARIM VE ORMAN BAKANI

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nin ilk Tarım ve Orman Bakanı, Bekir Pakdemirli oldu

- 1973 yılında İzmir'de doğdu
- Bilkent Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde lisans eğitimi tamamladı
- Başkent Üniversitesinde İşletme Yüksek Lisans ve Celal Bayar Üniversitesinde
- Gıda, bilgisayar ve otomotiv alanında çeşitli şirketlerin kurucusunda bulunmuş ve yöneticiliğini yapan Pakdemirli, çok uluslu McCain Foods şirketine üst düzey yöneticilik görevlerinde bulundu
- Albaraka Türk Katılım Bankası, BIM AS, Turkoel İletişim Hizmetleri AS'de yönetim

İstibdadın Yargıtay'a atadığı memurlar madenci katili patronları kurtardı

301 maden işçisinin hayatını kaybettiği Soma maden katliamına ilişkin davada karar, 2018 yılında verildi. Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada 37 kişi beraat etmiş, 14 kişi ise taksirle öldürme nedeniyle cezalandırılmıştı. Patronların göstermelik cezalar aldığı bu karar temyiz edilmiş, Yargıtay 12. Ceza Dairesi Eylül 2020'de kararı bozmuştu. Ancak iktidarın atamalarla müdahale ettiği Yargıtay, patronları kurtarmak için kendi verdiği kararı tekrar değiştirdi.

Göstermelik yargılamanın göstermelik cezası

2014 yılında yaşanan katliamın Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki davası tam 4 yıl sürdü. Soma Holding'in gerçek patronu Alp Gürkan hakkında beraat kararı verildi, kâğıt üstündeki patronu Can Gürkan ise istinaf mahkemesinin kararı ile 4,5 yıl hapis yatıp tahliye edildi. Son infaz yasasıyla ise Soma katliamı davasından tutuklu olanların da ceza indiriminden yararlanabilmeleri, normalde kalacakları süreden daha az hapisanede kalıp dışarı erken çıkabilmeleri sağlandı. Cezalar, uzadıkça uzayan yargılama gibi göstermelik kaldı. Adaletten uzak, hukuken sakat karar temyize götürüldü.

Temyiz mercii olan Yargıtay 12. Ceza Dairesi geçtiğimiz aylarda, patronun daha fazla kâr amacıyla gerekli önlemleri almadığı, kaza olabileceğinin farkında olarak olası kastla hakkında ceza verilmesi gerektiği sebebiyle kararı bozmuştu. Akhisar Ceza Mahkemesi ise bu karara uyararak ilk verdiği hükmü Yargıtay kararı doğrultusunda değiştirdi. Madencilerin ailelerini ve avukatlarını bir nebze de olsa sevindiren bu kararın hükmü çok uzun sürmedi.

Karar patronlar lehine bir kez daha bozuldu

Patronların olası kastla hareket ettiğini ve daha fazla

ceza almaları gerektiğini söyleyen bu yeni karar da temyiz ile Yargıtay'a gitti. Sadece birkaç aylık süre içerisinde, 5 üyesi olan 12. Ceza Dairesinin 3 üyesi son karar Yargıtay'a gidene kadar değiştirildi. İstibdadın bürokratları arasından seçilen Adalet Bakanlığı Müsteşarı Kenan İpek, eski HSK Genel Sekreteri Fuzuli Aydoğdu ve eski Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Mustafa Yapıcı heyete katıldı. Bu yeni heyet, önüne gelen kararı, bu sefer Soma katliamının faili patron lehine bozdu. Katliamda patron Can Gürkan'ın kastının olmadığını, gerekli önlemleri almamanın ihmal anlamına geldiğini bu nedenle Can Gürkan'ın kast değil taksirden cezalandırılması gerektiğine hükmeden karar, Yargıtay heyetinin 3 olumlu 2 olumsuz oyu ile kabul edildi. Bu karar neticesinde Can Gürkan infaz yasasındaki ceza indirimlerinden de yararlanabilecek, hapiste yatma süresi oldukça azalacak.

12. Ceza Dairesi tarafından verilen bu karar bize istibdadın sınıf karakterini de çok net bir şekilde gösteriyor. Bu karar tüm iş cinayetleri hakkında açılan davalara bir emsal oluşturacak nitelikte. İstibdadın siyasi atamalarla devreye girmesi, yalnız patron Can Gürkan ve Soma katliamının diğer faillerini değil; tüm patronları, daha fazla kâr uğruna sebep oldukları cinayetlerden kurtarmayı da amaç-

lıyor. Bu tabii ki, madenlerde, tersanelerde, inşaatlarda ve her gün iş cinayetleri yaşanan başka pek çok sektörde işçilerin can güvenliğinin patronların kâr hırsına feda edilmesi demek.

Soma katliamının hesabını soracağız!

Soma maden katliamı, madenlerde asansörler olmadığı, işçiler vardiya değişimlerinde maden ocağına kömürün taşındığı bantların üzerinde girip çıktığı, ölçüm cihazları çalışmadığı, yeterli yaşam odası bulunmadığı için, patron güvenlik önlemlerini almayı madencilerin canından daha kıymetli maliyet kalemleri olarak gördüğü için yaşandı. Soma Holding patronları ihmalle değil, kârlarını artırmak için düpedüz kastla hareket ettiler!

İstibdad bir kez daha yasaların işçiler için değil patronlar için olduğunu, patronların çıkarlarına ters düşen her türlü yasanın, kuralın geçersiz olabileceğini göstermiştir. Üstelik bu defa açıktan müdahale ederek yapmıştır. İş yerlerinde, fabrikalarda, madenlerde can güvenliğimizi koruyabilmenin yolu birilerinden medet ummak değil sendikalarda örgütlenmek ve önlemlerin alınması için patronlara ve istibdada örgütlü olarak baskı kurmaktır.

Levent Dölek

İşçi aidatları işçi direnişlerine!

Asgari ücret gündemi geldi geçti, 10 milyondan fazla insan Ocak ayında 2.651 lira olarak belirlenen, açlık sınırının da altında kalan (net asgari ücret AGİ hariç 2.557 lira 90 kuruş) ücretlerle baş başa kaldı. İktidarı ve patronları ikna ederek bu açlık dayatmasından kurtulmanın bir yolu yoktu. Yine örgütlenmekten başka bir yol yok. Mesela 2020'de asgari ücretle çalışan Chen Solar işçileri 2021'de imzaladıkları toplu sözleşmeyle ücretlerini 3.500 liraya çıkartıp pek çok sosyal ve sendikal hak elde ettiler. Tabii ki bu kolay olmadı. Chen Solar patronu sendikalaşmayı öğrenir öğrenmez, yeni dönemde patronlara Erdoğan'ın lütfü olarak sunulan ücretsiz izin saldırısıyla öncü işçileri biçmeye yeltendi. İşçilerin üretimi durdurarak cevap vermesi ve sınıf dayanışması ile bu saldırı püskürtüldü ve patron masaya oturtuldu.

Chen Solar olumlu örneklerden... Ancak Cargill'de, Döhler'de, Migros Depo'da, Systemair HSK'da ve daha pek çok yerde işçilerin açlık dayatmasına karşı girdikleri örgütlenme mücadelesi işten atmalarla karşılaşılıyor ve mücadele fabrika önlerindeki direnişlerle devam ediyor. Sendika üyeliği anayasal bir hak, ama patronlara sendikal yetkiye itiraz olanağı verilmiş. Patronların itirazı sonucu değiştirmiyor ama mahkemeler yıllarca sürüyor. Zamanın yıpratıcılığına ekonomik zorlukların yıldırıcı etkisi ekleniyor. Tüm bu zorluklar aşıldığında dahi iş bitmiyor. Baldur Süspansiyon'da olduğu gibi mücadele grev biçiminde devam etmek zorunda kalıyor.

Bu direnişler ve grevler asla o iş yerlerindeki işçilerin derdi olarak görülemez. Bu direniş alanlarında işçi sınıfının kavgası veriliyor. Açlık dayatması olan asgari ücrete, insanlık dışı çalışma koşullarına karşı işçi sınıfının topyekûn savaşının ön safları buralar. Bu apaçık gerçeğe itiraz edecek olabilir mi? Peki bu ön saflarda verilen kavgada sendikalar üzerine düşeni yapıyor mu? Dayanışma çok önemli. Dayanışmanın manevi boyutu, mücadele eden işçilerin yalnız olmadığını görmesi, sınıf kardeşlerinden ve toplumdan moral güç alması en önemli direnç unsuru. Ama bu yetmiyor ve asla yetmez de... Direnen, greve çıkan işçilere verilecek maddi destek de son derece önemli ve belirleyici.

Sendika başkan ve yöneticilerinin aldığı fahiş denebilecek kadar yüksek maaşlar her dönemde gündeme gelir. Bu, sendikaların kanayan yarasıdır. Ama mesele sadece bürokratların işçinin sırtından geçinmesi olarak görülemez. Esas mesele bürokrasinin sendikaların elindeki maddi gücün sınıf mücadelesine seferber edilmesini engellemesidir. Burada mesele mücadeleye gidecek parayı yöneticilerin yemesi değil. Bürokratlar aldıkları fahiş ücretleri iki katına çıkarsalar dahi sendikaların sürmekte olan ve yeni başlayacak olan direnişleri, grevleri maddi olarak destekleyecek kaynakları var. Sendikaların grev ve örgütlenme fonlarında milyonlarca lira atıl şekilde tutuluyor. Bu paraları bürokratlar yiye yiye bitiremez. Ama yine de muslukları sıkı sıkıya kapatıyorlar. Çünkü örgütlenen, direnen, bilinçlenen işçi, sendikasını da denetler. Hesap sorar. İşte bürokratların istemediği budur.

Elbette ki her sendikanın kaynakları aynı derecede geniş değil. Özellikle iş kolu barajları yüzünden toplu sözleşme yetkisi olmayan küçük sendikaların durumu çok vahim. En basit örgütlenme faaliyetlerini bile zor finanse edebiliyorlar. Ama konfederasyonlar neden var ki? Sadece basın açıklaması yapıp, hükümetten randevu almak, başkanlarını emekli oluncu milletvekili yapmak için midir bu konfederasyonlar? Eğer bir grev ya da direniş tüm sınıfın çıkarlarının müdafaa edildiği bir mevzi ise o halde iş kolu, sektör, sendika ayrımı olmadan tüm maddi manevi gücün bu kavga için seferber edilmesi gerekmez mi? Sadece bu da yetmez. Sınıf dayanışması tüm konfederasyonları kapsayacak şekilde genişletilmelidir. Buna da kâğıt üstünde itiraz eden çıkmaz biliyorum ama pratikte mümkün olmadığı söylenecektir.

Hepsi mümkündür. İmkânsız olduğundan değil, sendika bürokrasisi imkân vermediğinden bu dayanışma kanalları kapatılmaktadır. O hâlde bu tablo bizim önümüze çok somut bir gündem getirmektedir. Eğer patronların ve istibdadın işçi sınıfına reva gördüğü açlık ve sefaletle karşı örgütlenerek cevap veriyorsak; bu uğurda mücadele ediyor ve direniyorsak; mutlaka aynı zamanda sendika bürokrasisine karşı da mücadele etmeliyiz. "Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle!" diyoruz. Tüm direniş ve grev alanlarına her gelen sendikacıya, işçiler sendikaların ve konfederasyonların grev ve örgütlenme fonlarını sormalıdır. Örgütlerinin maddi güçlerinin direnişlerin kazanması için seferber edilmesini istemelidir. Bizim işçimiz gururludur, istemez. Bizim işçimiz "açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz" sloganı atar grev direniş meydanında.

Hayır işçi kardeşim... Hakkın olmayan bir şeyi talep etmiyorsun. Dahası kendin için bireysel bir istekte de bulunmuyorsun. Ön cephede savaşan bir askerin ihtiyacı olanları, daha iyi savaşmak ve bu savaşı kazanmak için istiyorsun. Üstelik istediğin şey bürokratların malı da değil işçi sınıfının birikimidir. Sormaya bile gerek yok; direnişlere ve grevlere gidecek her kuruluş işçi sınıfının helalidir.

**PATRONLAR ÖLDÜRÜYOR
İSTİBDAD KORUYOR**

Düzen siyasetinde çözüm yok: Muhalefetin istediği erken seçim iktidarın silahına dönüşebilir

Erdoğan ve müttetikleri ellerinde olsa elbette 2023'e kadar herhangi bir erken seçim olmadan iktidarda kalmak isterler. Ancak ekonomideki çöküş tablosu ile AKP-MHP'nin seçmen tabanına da sirayet eden ve giderek artan hoşnutsuzluk bunun hiç de kolay olmayacağına gösteriyor. Ekonomideki kötü gidişi durduracak hiçbir çözümleri yok. Kapitalist sisteme ve sermayenin sınıf çıkarlarına tamamen bağlı olan Erdoğan ve iktidarının yapabildiği, kaçınılmaz çöküşü "ağrı kesici" yöntemlerle ertelemek ve emekçi halkın tepkisini istibdadın şiddetiyle bastırmaktan ibaret. Ama artık ne ekonomik krizin yıkıcı sonuçları daha fazla ertelenebilir ne de emekçi halkın tepkisi sonsuza kadar bastırılabilir durumda. Bunu en iyi istibdad cephesi görüyor. Erdoğan ve Bahçeli'nin sene başında baş başa yaptıkları ev toplantılarının başlıca gündeminin bu olduğuna şüphe yok. Ellerinde kendileri için hiç de hoş olmayan epey anket birikmiş durumda. Muhalefet de aynı anketleri görüyor ve bu yüzden en yüksek sesle "erken seçim" talebini gündemde tutuyorlar.

Erdoğan'ın havucu Bahçeli'nin sopası

Erdoğan ve Bahçeli bu baskıyı kırmak amacıyla uzunca bir süredir

alttan alta muhalefeti bölmek ve parçalamak için yürüttükleri faaliyetleri hızlandırdılar. Son yerel seçimlerde büyükşehirleri kaybetmelerine neden olan HDP'nin Millet İttifakı'na dışarıdan destek verdiği modeli parçalamayı hedefliyorlar. CHP'de Kılıçdaroğlu-Kaftancıoğlu eksenine karşı Muharrem İnce'yi; İyi Parti'de ise Meral Akşener-Koray Aydın merkezine karşı Ümit Özdağ'ı kopartmayı başardılar. Erdoğan'ın, Milli Görüş'ün önde gelen isimlerinden Oğuzhan Asiltürk'ü ve "hocaefendi" olarak hitap edilen Nedim Urhan'ı ziyareti, Saadet Partisi'nin de hedefte olduğunu gösteriyor.

Erdoğan ve Bahçeli'nin bu isimleri, Cumhur İttifakı'na katmaları zor. Amaçları da söylendiği gibi Cumhur İttifakı'nı genişletmekten ziyade karşı tarafı bölmek. Bunun için de ellerindeki en etkili yöntem düzen muhalefeti cephesi içindeki her türlü ırkçı, mezhepçi ön yargıyı kaşımak, HDP'yi şeytanlaştırmak ve yerel seçimlerde muhalefete kazandıran modelin tekrarını imkânsız hâle getirmek. Tabii bu konuda manevi ve siyasi baskı her zaman yeterli olmuyor. Gelecek Partisi'nden Selçuk Özdağ'a, *Yeniçağ* gazetesi (İyi Parti çizgisi) ya-

zarı Orhan Uğuroğlu'na ve KRT televizyonu programcısı eski Ülkü Ocağı reisi Afşin Hatipoğlu'na yönelik "failli belli" seri dayak ve saldırı vakalarının "ikna edici" rolü küçümsenmemeli.

Elbette ki HDP'nin kapatılması tartışması da bu gündemin bir parçası. HDP'yi (Kürt hareketini) olası bir erken seçime katılmasını engelleyecek bir zamanlama ile kapatmak, HDP kapatılırsa yerine bir değil, birden fazla parti kurulmasını sağlamak ya da HDP'yi hazine yardımından mahrum bırakıp bölünmesine yol açmak, olası seçenekler olarak karşımıza çıkıyor. Ayhan Bilgen ve Altan Tan'ın yeni muhafazakâr Kürt partisi eğilimi bu anlamda istibdad cephesinden büyük bir ilgi ve destek görüyor. Hulusi Akar'ın Erbil ziyareti ile Kürt siyasi hareketi içinde Barzaniciliğin önünün açılacağı sinyalleri veriliyor. Yani kapatma tehdidi, baskılar, tutuklamalar, kayımlar ile yürütülen sopa politikasının yanında bir havuç politikası da devrede. Erdoğan ve Bahçeli'nin muhalefetin Millet İttifakı kanadını HDP umacıyla, HDP'yi de havuç sopa politikasıyla bölme çabası karşılık bulduğu ölçüde, siyasi partiler yasası ve seçim sisteminde yapılacak ince ayarlarla birlikte bir anda muhalefetin

erken seçim taktiği istibdad cephesinin silahına dönüşebilir.

Muhalefet dağıldıkça istibdad cephesi yaralarını sarıyor

Yarı askeri rejim hüviyetindeki istibdadın içinde, asker ve sivil kanatların arasında bir dizi çelişki ve çatışma var. Bu çatışan kanatların birlikte iktidara tutunma umutları artık kendi aralarındaki çelişkiler de yumuşayacaktır. Erdoğan'ın yaptığı her siyasi ziyaret bir yandan da Süleyman Soylu'ya, Hulusi Akar'a, Hakan Fidan'a ve nihayet Bahçeli'ye karşı kendisi için alternatif seçenekler yelpazesini genişletiyor. Bahçeli'nin askıda ekmek kampanyası, Süleyman Soylu'ya yakın gazetecilerin sıklıkla "esnaf perişan" haberleri yapmaya başlaması gibi örnekler karşı kanadın da bir acil durum planı hazırladığına işaret ediyor. Her gün iktidar cephesinin sadık hizmetkârlarından yenileri çıkıp birbirini "kripto FETÖ'cü" olmakla suçluyor. Tüm bu gelişmeler düzen siyasetinde taşların yerinden oynamaya başladığını ama bu taşlar şu ya da bu şekilde yerine oturduğunda altında yine emekçi halkın kalacağını gösteriyor.

Tek alternatif emekçi halkın tepkisini örgütlemek

Halkın istibdada karşı ekmek ve hürriyet isteğini suistimal eden Amerikan muhalefetine asla güvenilmesinin gerektiğini söylüyoruz. Hem sermayenin ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar hem de iktidarın en ufak bir hamlesi karşısında dağılarak istibdada karşı gerçek bir alternatif olamadıklarını

da kanıtıyorlar. Devrimci İşçi Partisi ne Millet İttifakı'nı ne de bu ittifakla dirsek temasına giren HDP'yi destekledi. Dolayısıyla bu gidişat karşısında falan değildir. Amerikan muhalefetinin parçalanmasında, hatta un ufak olmasında bir sakınca yoktur iş ki milliyetçi, mezhepçi ön yargılarla emekçi halk bölünmesin, sermayeye ve emperyalizme karşı haklı öfke Kürt düşmanlığı ile zehirlenmesin, iş ki bu parçalanma istibdadın karşısında sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir ekmek ve hürriyet mücadelesinin yükselmesine vesile olsun. Bu elbette kendiliğinden olmayacak. Görev iktidarın bastırmaya, Amerikan muhalefetinin ise düzenin çarkları içinde sönmülendirmeye çalıştığı, emekçi halkın bir yanardağ gibi patlamaya hazır olan öfkesini örgütlemektir. Sosyalistler tüm güçleriyle bu görev için seferber olmalı, güçlerini bu uğurda birleştirmelidir. Millet İttifakı ile HDP arasında köprü olmaya çalışan sosyalistler bu iki güç arasında sıkışmakta, un ufak olmakta ve dağılmaktadır. Sermayenin "sosyal-demokrat", "liberal" vb. maskeli güçleri arkasında birleşmek güç olmak değil, yok olmaktır. Oysa sosyalistler, istibdad rejimi ile ne idüğü belirsiz bir güçlendirilmiş parlamenter sistem söylemi arasında kalan emekçi halka devrimci bir ufuk açmalıdır. Düzen içi kavgaların bir sonucu olarak karşımıza çıkacak bir erken seçim hiçbir şeye çözüm olmayacaktır. Düzen partilerinin sermayenin çıkarlarına ve emperyalizme bağlılıkları dolayısıyla asla savunamayacakları zincirsiz bir Kurucu Meclis'i ancak sosyalistler siyasetin gündemine sokabilir.

İstibdad dış politikada çark ediyor: Masallar bitti masalar kuruluyor...

İktidarın anlattığı masallarda Türkiye, donanmasıyla Doğu Akdeniz'de boy gösteriyor, Yunanistan'a gözdağı veriyor, SİHA'larıyla Libya'dan Kafkaslara oyunlar bozuyordu. Fransa'ya kafa tutuyor, İsrail'e karşı duruyor, ABD'ye rağmen sınır ötesi operasyonlar yapıyordu. Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Mısır'a karşı Arap ve İslam dünyasının liderliğine soyunuyordu. Sonra her şey çok hızlı değişmeye başladı. İktidarın anlattığı masalarda Türkiye herkesi sıra dayalımdan geçiriyordu. Şimdi ise istibdadın diplomatları dün sövdükleri "monşerlere" taş çıkartıyor.

Dış politikada çark

Doğu Akdeniz'de sondaj gemileri Antalya körfezine çekildi. Yunanistan'la koşulsuz şartsız istikşaf görüşmelere başlandı. Fransa ile Macron'un Erdoğan'a "Değerli Tayyip" diye başlayan bir mektup göndermesi buzların erimesine yetti. Aliyev'den İsrail'le Türkiye'nin arasını bulması istendi. Birleşik Arap Emirlikleri ile bile normalleşme sürecinden bahsediliyor. Evet, iktidarın 15 Temmuz'u finanse etmekle suçladığı, Libya'da Türkiye'nin yerleştiği Vatiye Üssü'ne yapılan füze saldırı-

sından sorumlu tuttuğu Birleşik Arap Emirlikleri'nden bahsediyoruz. Vatiye saldırısından sonra "intikam soğuk yenen bir yemektir" sözleriyle yeri zamanı geldiğinde biz de onları vuracağız diyenler şimdi "bize bir adım gelene biz koşarız" diyor. Hâl böyle olunca dün Barzani'ye en büyük hakaretleri eden generallerin Erbil'e gidip Kürdistan bayrağı altında pozlar vermeye başlaması da, darbeci Sisi nutuklarının unutulup yerini Mısır'la normalleşme arayışlarının alması da şaşırtıcı değil.

ABD başkanına bağlı "bağımsız" dış politika olur mu?

Tüm bu değişim sürecinin öncesinde Libya'da adamımız dedikleri Sarraç, Fransa'ya yanaştı. Ortadoğu'da "kanka" ilân ettikleri Katar, Suudi Arabistan'la anlaştı. Tüm maceralarında perde arkasından Türkiye'ye destek veren ama "yakalanırsan tanımayız" diyen İngiltere dediğini yapmaya başladı. Ama hepsinden önce ABD'de Erdoğan'ın dostu Trump yerini Erdoğan'ı nasıl deviririz diye demeciler veren Biden'a bırakmıştı. Dış politikada çark ABD seçimleriyle başladı. Demek ki istibdadın anlat-

tığı gibi Türkiye ABD'nin kurduğu oyunları bozmuyormuş... Öyle olsa ABD başkanı kim olursa olsun iktidarın dış siyasetteki tavır ve tutumu değişmezdi. Tam tersine görülüyor ki Erdoğan ve asker-sivil müttetikleri, ABD'nin izin verdiği kadar ve ABD'nin onlara çizdiği sınırlar içinde oyunlarını oynuyormuş. Trump, emperyalist siyasetinde maliyeti yerel güçlere yükleyip, nispeten uzakta kalmayı tercih ediyor, en kritik gördüğü anlarda süreçlere müdahil oluyordu. Trump, ABD'ye bağlı yerel güçlerin kendi iç çelişkilerinde taraf olmak yerine iki tarafı birbiriyile çatıştırıp (Suriye'de Barış Pınarı harekâtı ve Libya'da Sarraç-Hafter savaşı), mümkünse bu esnada bolca silah satıp (Mısır-Suud-BAE'nin Katar ambargosu süreci) için sonunda ABD'nin çıkarına uygun şekilde tarafları barıştırmayı tercih etti. Şimdi Biden ile ABD için başında durmayı tercih edeceği, NATO'yu aktifleştireceği bir politikaya geçiş yapıyor.

Emperyalizm ve Siyonizm'le anlaşarak ne barış ne de huzur gelir

Türkiye'deki yarı-askeri rejim bu geçişe uyum sağlıyor. Ama dün

ABD karşıtı söylemler TSK'nın ABD çıkarları doğrultusunda Rusya'ya karşı kullanılmasına (Suriye, Libya, Kafkasya) engel olmadıysa bugün de iyi komşuluk ve normalleşme söylemleri barış getirmeyecek. Emperyalistler kendilerine el açanlara merhametle yaklaşmaz. Emperyalistlerle Kayseri pazarlığı işlemez. Avrupa Birliği'nin olası yaptırımlarını engellemek için, Avrupa sermayesini Türkiye'ye çekmek beklentisiyle iktidarın attığı adımlar, ne demokrasi getirir ne de işçinin, küçük esnafın ve çiftçinin derdine derman olur. Avrupa emperyalizmi geldiğinde demokrasiyle değil Düyun-u Umumiye ile İMF'yle gelir. Türkiye'yi özgürleştirmeye değil borç kölesi yapmaya gelir. Geçmişte bunun için 12 Eylül dik-

tatörlüğünü bile destekleyen Avrupa emperyalizmi Erdoğan'ın istibdadıyla neden uzlaşmasın?

Erdoğan ve onun sivil-asker müttetiklerinin burnu sürtülürken esas büyük bedel bu toprakların her milletten, memleketten emekçi halklarına ödettilecektir. Biz de tüm komşularla barış içinde yaşamayı istiyoruz. Öte yandan gerçekçiyez ve Ortadoğu'da bu huzurlu günlere dikensiz gül bahçelerinden geçerek gidilemeyeceğini de biliyoruz. Bu yüzden biz toplumu kandırmaktan ve kardeş halkları birbirine düşürmekten başka bir işe yaramayan sahte kahramanlık masallarının karşısında, emperyalizme, sömürgecilğe ve Siyonizme karşı gerçek bir mücadeleyi ve halkların kardeşliğini savunuyoruz.

Emekçi kadınlar en öne! Ekmeğimizi ve yaşamımızı savunmak için örgütlenmeye!

Sistemin tüm yükünü taşıyan işçi sınıfının omuzlarındaki yük 2020 yılında pandemiyle birlikte tüm dünyada artarken kadın emekçilerin yükü daha da arttı. Bir yandan evde kalamayan milyonların parçası olarak emekçi kadınlar salgınla burun buruna çalışmaya zorlandı, diğer yandan esnek ve güvencesiz çalıştırılan binlerce kadın ilk işten çıkarılanlar oldu. DİSK-AR İşsizlik ve İstihdam Raporu'na göre ülkemizde kadın işgücü yüzde 11, kadın istihdamı ise yüzde 9 azalırken, salgın döneminde geniş tanımlı işsizlik oranı kadınlarda yüzde 45,3 olarak hesaplandı. Bu oran salgın döneminde neredeyse her iki kadından birinin üretimin, dolayısıyla toplumun dışına itildiğini gösteriyor.

Eşitsizliğe, ayrımcılığa, şiddete karşı örgütlenmeye!

Salgın ve ekonomik kriz sistemin ilk gözden çıkardıklarının kadınlar olduğunu bir kez daha ortaya koydu ama eşitsizlik ve ayrımcılık ile mücadele, esasında kadınların her dönemdeki gündemi. Kadınlar bu sermaye düzeninin ve erkek egemenliğinin yarattığı, istibdadın ise beslediği cinsiyetçi politikalarla çalışma hayatından ev hayatına yaşamın her alanında karşı karşıya kalıyor. Ayrımcı muameleler henüz iş görüşmelerinden başlıyor. Erkeklerin muhatap olmadıkları sorular, kadınlara bir işe alınma şartı olarak soruluyor. Aynı işlere daha düşük ücretlere çalıştırılan kadınlar esnek çalışma saatlerine, güvencesizliğe itiliyor. Üstelik kadınların mesaisi eve geldiklerinde de devam ediyor. Ev işlerine koşturulan kadınlar ayrıca erkek şiddetine, baskıya, tehdide maruz bırakılıyor. Şiddet ve baskı, kadınları hizada tutmanın bir aracı olarak kullanılıyor. Kadınların yaşamının korun-

masına yönelik hiçbir tedbiri zamanında uygulamayan istibdad ise polisi ve yargısıyla tecavüzcülere kol kanat germeye devam ediyor. Bir yanda günde en az 3 kadının ölüm haberini alırken diğer yanda devlet erkânından kadına şiddete karşı mücadele nutukları dinlemeye devam ediyoruz. Hâlbuki şiddet failleri uyguladıkları şiddeti videoya alıp sosyal medyada yayınlama-

sa dahi bunun bile mahkemeler için yeterli bir tutuklama sebebi kabul edilmediğini biliyoruz. Elini kolunu sallaya sallaya serbest bırakılan faillerin, soluğu yine şiddete maruz bıraktıkları kadınların

yanında aldığına, kağıt üzerinde kalan tedbirlerin gerçek bir koruma sağlamadığına her gün tanık oluyoruz.

Erkek egemen kapitalist sisteme karşı örgütlenmeye!

Tüm bunlara karşı fabrikalarına sendikayı sokan, meydanlarda seslerini yükselten, buldukları her alanda

ların başarı ihtimaline emanet ediliyor. Verilen mücadelenin kendi önüne koymuş olduğu hedeflere yetişemediği bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Nisbî iyileştirmelerle yetinmek, elimizdekileri de yitirmemek için mücadele etmeye dönüşüyor. Gündelik hayatımızda karşılaştığımız onlarca sorununun kalıcı olarak ortadan kaldırılmasının tek yolu ise sorunun esas kaynağını aramaktan geçiyor.

Devrim saflarında örgütlenmeye!

Erkek egemen kapitalist sistem kendi iradesiyle kadının ucuz işgücünden, görünmeyen emeğinden vazgeçmeyecek; sistem ayakta durduğu müddetçe cinsiyetçi politikalarını her gün yeniden üretmeye devam edecektir. Kadınların gerçek kurtuluşu, yalnızca kadınların omuzlarına yüklenen sorumlulukların toplum tarafından üstlenilmesiyle mümkün olabilir. Erkek egemen kapitalist sisteme ve yürütücüsü istibdad rejimine karşı cevabımız, birliğimiz ve örgütlülüğümüz olmalıdır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken; tüm emekçi kadınları, sorunlarımızın gerçek yaratıcısı ve dolayısıyla tek muhatabı olan erkek egemen kapitalist sisteme karşı Devrimci İşçi Partisi saflarında örgütlenmeye, mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz!

Armağan Tulun

En eski yöntem

Kadınların kurtuluş mücadelesinin tarihine emekçi kadınlar tarafından yazılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, kadınların erkek egemen kapitalist sistem koşullarında maruz kaldıkları ayrımcılığa, şiddete, baskı ve tahakküme karşı bir mücadele günü. Patronların süslü laflarla, sermayenin kadın düşmanı yanını gizlemek için söyledikleri "bizim için her gün 8 Mart" sözleri yalan ama kadınların her gün erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı verdikleri mücadele gerçek. 8 Mart bir mücadele günü ve onlar için değil ama bizim için her gün 8 Mart. O yüzden de mücadele tek güne sığmıyor.

Koronavirüs vakalarının resmi olarak açıklanması bakımından 2020 8 Mart'ı neredeyse bir milad. İlk vaka 11 Mart'ta açıklanmıştı. Aradan geçen zamana bakınca evet, salgın emekçi kadınlar açısından yaşamı çok daha zor bir hâle getirdi ama bununla birlikte kadınlar erkek egemenliğinin kendilerine yönelttiği birçok saldırıyı püskürttü, mücadelelerde ön plana çıktı. Bu koşullar altında dahi yeni kazanımlar elde etmenin elimizde olduğunu gösteren örnekler yarattı.

İstibdad rejimi, kadına yönelik şiddete karşı mücadelede hükümetlere belli yükümlülükler getiren İstanbul Sözleşmesi'nden çıkmayı düşündüğünü ağzına aldı, kadınlar meydanlara döküldü. Petrol-İş'in, Birleşik Metal-İş'in, Teksif'in ve bir dizi başka sendikaların örgütlü olduğu fabrikalar mücadele mevzileri olarak yükseldi. Emekçi kadınlar, mücadelede öne çıktı. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde, yine fabrikalarda kendi vardiyalarında işçiler erkek egemenliğine, şiddete, tacize, tecavüze karşı en yaygın sesi yükseltti. Koronavirüs salgını koşullarında işçileri ölümüne çalıştıran Vestel'de, işçi düşmanı 25/2'den işten çıkarma tehdidinde rağmen sesini yükselten, birbirine sahip çıkan işçiler arasında yine emekçi kadınlar en öndeydi. Deriteks sendikasında örgütlendikleri için SF Trade tekstilden atılan dört işçi kadın direnişçi, salgın nedeniyle fiili olarak direnişe ara vermek zorunda kaldı ama her fırsatta kararlılıklarını, mücadeleden vazgeçmeyeceklerini gösterdi. Ağustos sonunda gerçekleşen CPS Otomotiv grevinde de, bugün hâlâ hakları için sürdürdükleri mücadelede de işçi kadınlar en öndeydi. Geçtiğimiz yıl 8 Mart'ı asgari ücretle ve sendikasız şekilde geçiren Tuzla'daki Chen Solar fabrikası, bu yıl sendikalı ve biri kadın üç temsilcisinin önderliğinde 8 Mart'a hazırlanıyor. Patronun, sendikalaşmayı ücretsiz izin dayatması ile engelleme girişimine, üretimi durdurarak cevap vermiş olmanın deneyimi ile...

Kadınlar mücadele ediyor, kararlılıkla haklarını savunuyor ve örgütlü güçle kazanıyor. Koronavirüs salgınının ardından hiçbir şey eskisi gibi olmayacak deniyor. Ortalıkta "yeni normal" diye bir laf dolaşıyor. Oysa Koronavirüs koşullarında sadece emekçi kadınların öne çıktığı mücadelelerin değil, tüm işçi sınıfı mücadelelerinin bize gösterdiği, kazanılan hakların, hakkımızı da, sağlığımızı da, yaşamımızı da, geleceğimizi de savunmanın "en eski" yöntemlerle mümkün olduğu. Bu yıl 8 Mart'ı örgütlerken de dönemin koşullarına uygun yeni yöntemler bulmaya çalışmak yerine, fabrikaları, iş yerlerini merkeze alan bir çizgi benimseyelim. 8 Mart'ı tarihimize yazan kadınların mücadelesindeki daha iyi ücretler, çalışma ve yaşam koşullarını temsil eden ekmek ve gülün birliğinin yanına hürriyeti de ekleyelim. Emekçi kadınları ekmek, gül ve hürriyet mücadelesinde en öne çağıracağız, bu zeminde birleştirecek bir 8 Mart için seferber olalım.

Amerika

İşçi sınıfına uyan borusu

6 Ocak'ta Amerika Birleşik Devletleri Kongre (orada meclisin karşılığı olan kurum) binasının Trump'ın çetelerinin baskınına maruz kalması, sadece o ülkede değil, bütün dünyada işçi sınıfına ve emekçilere bir "uyan!" borusu anlamına geliyor. Amerika'da ve Avrupa'da uzun yıllardır gelişmekte olan birtakım gerici hareketlerin burjuvazinin yayın organlarında ısrarla "popülist" adıyla anılması, yaklaşan büyük tehlikeyi işçilerin ve emekçilerin gözünden saklamak anlamını taşıyordu. Neydi bu "popülizm"? Halka fazla taviz vermek, onun suyuna gitmek, halktaki tutucu eğilimleri okşamak, aydın düşmanlığı, milliyetçilik falan. Bunların bir kısmı bütün siyasi hareketlerde yaygın özelliklerdir, bir kısmı da işçi ve emekçinin neredeyse hoşuna gidecek tutumlardır.

Ama örgütlü ve bilinçli işçi "faşizm" denince başka bir tutum alacaktır. İşte yıllardır "popülizm" yaveleriyle işçinin, emekçinin, gençliğin gözünden saklanan faşizmdir. Trump, 2016'da Amerika'nın çıkarlarını bütün dünyanın üzerinde tutacağını, Amerikan ekonomisini koruma duvarlarıyla çevirecek yeniden "büyük" kılacağını, bu sayede Amerikan işçisinin ve çiftçisinin çıkarlarını savunacağını söyleyerek geldi iktidara. Bunun için kapitalizmin krizinden dolayı sefalette sürüklenen Amerikan işçisine, özellikle beyazlara, göçmen işçiyi

ve ABD'deki azınlıkları (mesela Latino diye anılan Latin Amerika kökenli Amerikan vatandaşlarını ve en çok da siyahileri) hedef gösterdi. Bütün ezilmiş grupların haklarına karşı çıkmayı politikasının merkezine yerleştirdi. İşçi-emekçiyi ırk ve milliyet temelinde bölmek, bunu ekonomik milliyetçilikle bütünleştirmek ve ezilen grupları çoğunluğa hedef göstermek, bunlar faşizmin politikasının içeriğidir. Trump Amerika'ya bu politikayı getirdi.

Partisi ve sokak gücü olmayan bir faşist

Devrimci İşçi Partisi, aynen Avrupa'da "popülist" diye diye aklanan faşist partiler gibi Trump'ın da faşizmin yolcusu olduğunu daha seçilirken tespit etti. Ama politikasının içeriği faşist olan Trump'ın faşizmin en önemli iki aracından yoksun olduğuna da işaret etti. Bunlardan biri disiplinli, "başbuğuna" sadakat ile bağlı bir partinin faşizmin iktidara yürütmesi için gerekli olduğu ama Trump'ın böyle bir partisi olmadığı gerçeğidir. Trump seçime ABD'nin iki düzen partisinden daha sağda olan Cumhuriyetçi Parti'den girmişti, ama partinin bütün olarak Trump'a bağlı olması söz konusu bile değildi. Trump partide dört yıl içinde çok mevzi elde etti. Seçimlerden sonraki manevralarına partinin büyük bölümü destek oldu. Ama son aşamada hem Senatondan

en önemli Cumhuriyetçi üyeleri hem de daha önemlisi kendi yardımcısı Michael Pence Trump'ın ısrarlı taleplerine karşı çıkmayı seçti. Faşist bir partide böyle bir şey olmaz. Trump'ın ilk zaafı buydu.

İkincisi, faşizmin tarihi görevi kendi hesabına çalışan küçük işletme sahiplerini işçi sınıfına karşı seferber etmektir. Bunun için de silahlı bir sokak gücüne, bir milise, paramiliter bir aygıtı ihtiyacı vardır. Trump'ta bu da yoktu. Ne var ki, geçtiğimiz yaz bir siyahinin (George Floyd) polis tarafından gaddarca öldürülmesinden sonra bir halk isyanı ABD'nin bütün eyaletlerine yayılınca, gerici silahlı çeteler, özellikle "beyaz üstünlükçüler" olarak bilinen siyahi nüfus düşmanları da harekete geçti. Bu aşamada DİP Trump'ın MAGA (Make America Great Again-Amerika'yı Yeniden Büyük Kılalım) taraftarlarına çağrılarını bu çetelerin Trump lehine faşist bir güç olarak örgütlenmesi olarak yorumladı.

Kongre binası baskını

3 Kasım'da yapılan seçimlerde Trump'ın rakibi Joseph Biden 7 milyon oy farkıyla seçimi kazanınca, "Amerikan demokrasisi"nin gücüne iman etmiş dünya düzeni yanlıları ve saf solcular "bu iş bitti" diye düşündüler. Oysa Gerçek gazetesi seçimden önce "bu iş karakolda biter" yazmıştı, seçim sonrasında Kongre baskınından önceki son yazısında ise "Fırtına Öncesi Sessizlik" başlığıyla faşizmin girişebileceği mace-

rulara karşı uyarıyordu.

Baskın erken olmuştur. MAGA çeteleri kendi aralarında birliğe ve koordinasyona ve berrak bir hedefe sahip değildi. Zafer mümkün değildi. Neden erken? Çünkü Trump faşizminin parti eksikliği hâlâ devam ederken çete eksikliğinin çözümüne de ancak yeni yeni girişiliyordu. Baskın, çeteler gerçekten örgütlü hale getirilmeden düzenlenmişti, bu yüzden erkendi, kazanamazdı.

Ama faşizmin nelere kadir olduğunu göstermek bakımından paha biçilmez bir uyarıydı.

Önümüzdeki döneme dikkat!

Amerikan halkının yüzde 30 ila 40'ı arasında bir bölümü seçimin Trump'tan haksızca çalındığına inanıyor. Trump şimdi demokratik hakları "derin devlet" tarafından çiğnenmiş bir mazlum rolünde. Üstelik kaybetmesine rağmen aldığı 74 milyon oy bugüne kadar kazanmış bütün başkanlardan fazla! Trump Koronavirüs salgını olmasaydı seçimi muhtemelen yitirmezdi. Biden

bugün 78 yaşında. Trump ise daha 74. Yani dört sene sonra yeniden seçime girebilir. Üstelik Biden'ın yaşı ve sağlığı, 2024'ten evvel hayatını yitirebileceğini ya da sağlığını yitirdiği için başkanlıktan çekilmek zorunda kalabileceğini bir olasılık haline getiriyor.

Biden başkanlıktan el çekmek zorunda kalırsa, yerine Kamala Harris adlı başkan yardımcısı geçecek. Harris deneyimsiz ve siyaset, medya, lobicilik çevrelerinde ve burjuvazinin dünyasında yaygın bir ilişkilere ağına henüz sahip olmayan bir politikacı. Üç sene önceye kadar Kaliforniya eyaletinin başsavcısı idi, ABD Senatosunda deneyimi sadece iki yıllık. Trump kadar kendine özgü bir karizması olan, güçlü bağlara sahip, kurtlaşmış bir politikacı karşısında, iş başa kalırsa Harris'in dört yılı dolduracağı bile kuşku. Kemerlerinizi bağlayın. Amerika zor koşullarda bir yolculuğa daha yeni çıkıyor. Faşizm asıl şimdi büyük tehlike hâline gelecek. Amerika hapsirince dünya grip, hayır Koronavirüs olur!

Tunus

Mahallede molotof, devlette zehir

Arap devriminin ilk dalgasını başlatan Tunus devrimi geçtiğimiz 14 Ocak tarihinde 10. yıldönümünü kutlayacaktı. Ama hükümetin aklına Koronavirüsle mücadele, ne tesadüf, tam o tarihe denk düşecek şekilde geldi. 14-18 Ocak arasında sokağa çıkma yasağı uygulandı. Sen misin halkı böyle aldatmaya çalışan, Tunus'un yoksul kentlerinin ve mahallelerinin yaşları çoğunlukla 12-18 arasındaki gençleri ayaklandılar. Her gece yasağa rağmen sokağa çıktılar, lastik ve çöp yaktılar, taş ve molotof kokteyli attılar, büyük mağazaları yağmaladılar, devlet dairelerini bastılar, öfkelerini kustular. Tunus'un burjuvaları şaşkın kalakaldı. Yoksa ikinci devrim mi başlıyordu?

Eylemler 10 gün boyunca durmak bilmeyince, Tunus'u sarsan bir gelişme daha oldu. Tayyip Erdoğan'ın Tunus'taki müttefikleri olan Ennahda adlı partinin temsilcileri "partimizin gençleri polise yardım ederse, olayları durdurabiliriz" dedi. Böylece Ennahda'nın olayları bir sokak gücü, bir milis

kurmak için kullanmayı düşündüğü anlaşıldı.

Tunus patronlar sınıfı 2011 devriminden beri ikiye bölünmüş durumda. Müslüman Kardeşler (İhvan) adlı uluslararası siyasi hareketin Tunus'taki temsilcisi olan Ennahda, burjuvazinin İslamcı bir ideoloji etrafında toplanan kanadını temsil ediyor. Partinin önderi Raşid Ğannuşi yasama meclisinin başkanı. 2019 sonunda bağımsız aday olarak seçilen Cumhurbaşkanı Kais Said ise burjuvazinin, Tunus'un bağımsızlığının tarihi önderi Habib Burgiba geleneğine bağlı laik ve Avrupa taraftarı kanadına daha yakın. Her ne kadar kendini "muhafazakâr" olarak sunsa bile. Said ile Ğannuşi, Tunus'un komşusu Libya iç savaşı dolayısıyla birbirleriyle neredeyse kavgalı.

İşte bu mücadele dolayısıyladır ki "milis bir kuruldu mu, arkasından ne gelir?" telaşı burjuvazinin laik kanadını sarmış bulunuyor. Ğannuşi bir yandan da hükümeti kendi yanına çekme operasyonu ile gücünü artırıyor. Şimdi Cumhurbaşkanı'nın karşı çıktığı birtakım bakanlar Ennahda ve müttefiklerinin oylarıyla meclisten güvenoyu aldı. Cumhurbaşkanı'nın bu bakanları reddetmesi halinde sadece Ennahda ile değil meclisle karşı karşıya geleceği bir çatlak doğdu devletin zirvesinde. Tam oylama yapılırken

Cumhurbaşkanı'na yollandığı iddia edilen bir boş zarfın içinde zehir olduğuna dair cumhurbaşkanlığı açıklaması siyaseti iyice gerdi.

Tunus'ta parti sistemi paramparça. Ülkede 220 siyasi oluşum sayılabilir. Tabii bunlar yasal oluşumlar. El Kaide ve DAİŞ de zaman zaman sert eylemlere kalkıyor. Tunus giderek bir iç savaş atmosferine giriyor. Libyalaşma tehlikesi artık sahici görünüyor.

Bu vahim gidişatı durdurabilecek tek güç işçi sınıfı, emekçiler ve yoksullarda. Bir kere yaptılar, bir daha yapabilirler. İlk devrimin esin kaynağı, Muhammed Buazi, protesto için kendini yakarak bütün Arap dünyasında devrim ateşini de parlattı. Sosyalist önder Şükrü Belaid, burjuvazinin devrimi geriletme çabalarına karşı verdiği mücadele dolayısıyla 2013'te öldürüldü. Marksistler onların yolundan yürümeli ve devrimi yeniden ayağa kaldırmalı. Ülkenin en güçlü kurumlarından biri olan sendikalar konfederasyonu UGTT'yi yeniden devrimci mücadelenin mecrası haline getirmeli. Yoksul bölgelerin ve mahallelerin gençlerinin enerjisini işçi sınıfının örgütlülüğü ile birleştirerek devrimi örgütlemeli. Bu yoldaki çaba, mevcut bütün durumu olumlu yönde değiştirecektir.

Sonuç olarak Amerika'da olduğu gibi Tunus'ta da politikayı sokağa taşımaya girişen gerici güçlere hak ettikleri cevap ancak sokakta verilecektir.

Pankart: Suçluların özgür olduğu vatanda hürriyet yoktur

Hindistan

Çiftçiler mücadeleden vazgeçmiyor

Hindistan'da yüzbinlerce çiftçinin görülmemiş çaptaki eylemleri üçüncü ayına yaklaşırken kararlılıkla devam ediyor. Nüfusun yarısından fazlasını oluşturan kır emekçileri, büyük tarım şirketlerinin çıkarları doğrultusunda hazırlanan, 2020 yılının Eylül ayında parlamentodan geçen tarımda reform yasalarına karşı çıkıyor. Yasalarla devletin taban fiyatı uygulamasının esnetilmesiyle çiftçilerin ürünlerini büyük şirketlere taban fiyat olmaksızın satmak zorunda kalması amaçlanıyor.

Son gelişmelerden biri ülkedeki Yüksek Mahkemenin taraflar bir anlaşmaya varana dek çiftçi karşıtı yasaların yürütmesini geçici olarak durdurması oldu. Karar kazanım gibi gözükse de Mahkemenin durumu değerlendirmek üzere bir komite kurulması kararı ve eylemleri sonlandırma çağrısı ile bunun çiftçilerin taleplerini müzakere masasında eritme hamlesi olduğu anlaşıldı. Kurulan ko-

mitede çiftçi örgütlerinden hiçbir üye yokken birçoğu hükümetin ilgili yasalarına destek verdiğini açıklayan tanınmış simaların olması ise çiftçilerin tepkisini artırdı. Çiftçiler yasalar tamamen iptal edilmeden eylemleri sonlandırmayacaklarını yinelediler.

Çiftçiler kararlılıklarını geleneksel olarak askeri geçit töreniyle kutlanan 26 Ocak'taki Cumhuriyet Bayramı'nda düzenledikleri traktör geçit töreniyle gösterdiler. Sadece başkente on binlerce çiftçinin katıldığı yürüyüşle aynı gün ülke çapında birçok eyalette dayanışma mitingleri düzenlendi. Başkent Yeni Delhi dışında başlayan yürüyüş şehre yönelirken polis saldırısında bir çiftçi hayatını kaybetti.

Yarım milyondan fazla insanın yer aldığı bu uzun soluklu mücadele, devam eden soğuk havaya, kazalara, can kayıplarına ve Modi hükümetinin saldırılarına rağmen enerjisini koruyor.

Üniversitelerde yükselen mücadelenin hedefi Özgür Emekçiler Üniversitesi olmalı

2015'te AKP milletvekili aday adayı olmuş Melih Bulu'nun, 2 Ocak'ta Boğaziçi Üniversitesine Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle rektör olarak atanması öğrencilerin büyük tepkisini çekmiş, öğrenciler "kayım rektör istemiyoruz" şiarıyla önce Boğaziçi Üniversitesi önünde sonra Türkiye'nin dört bir tarafında onlarca üniversitede eylemler yapmıştı. Eylemlerin hedefinde sadece Melih Bulu değil, istibdadın hemen hemen her üniversitenin başına bekçi gibi diktiği kayyımlar vardı. Öğrenciler üniversiteleri tahakküm altına alan istibdadın kayyım siyasetine karşı tepkisini "biri değil tüm kayyımlar gitsin" diyerek gösteriyor. İstibdad ise hürriyet isteyen öğrencilerin önüne yine polisini çıkarıyor, barikatlar kuruyor, şafak operasyonlarıyla öğrencilerin kapılarını kırarak gözaltına alıyor, televizyonlardan öğrencileri "terörist" ilân ediyor.

İstibdadın baskısına karşılık öğrenciler pek çok üniversitede "dayanışma" adı altında örgütler kuruyor, bu örgütler aracılığıyla üniversiteye yönelik programlarını açıklıyorlar. İstisnasız olarak her üniversite dayanışmasının ortaklaştığı bir madde tüm kayyımların gitmesi iken, çokça dile getirilen bir diğer madde ise özerk ve demokratik üniversite talebidir. Tüm kayyımların gitmesi doğru bir taleptir. Ancak bu talebi soyut ve sınıflar üstü bir "özerk ve demokratik üniversite"ye bağlamak yanlıştır. Üniversiteler toplumdan yalıtık birer "fildişi kulesi" değildir. Üniversitenin özgürlüğü sınıflar mücadelesinden bağımsız görülemez. Bugün öğrencilerle birlikte "kayıma hayır" diyen geniş bir kesim var. Bunlar içinde üniversitenin sermaye temsilcilerinin yer aldığı mütevelli heyetleri ile özerk şekilde yönetilmesini savunanlar var. Biz istibdadın üniversiteye vurduğu kelepçeye karşı çıkarken sermayenin boyunduruğuna kapıyı açacak olan soyut bir "özerklik" talebini savunamayız.

Burjuva muhalefeti ve tekeli sermaye neden özerk üniversite istiyor?

Özerklik, siyasi iktidarın eğitimin içeriğine karışmaması anlamına gelen **akademik özerklik**, üniversitenin kendi kendini yönetmesi demek olan **idari özerklik** ve üniversitenin kendi fonlarını yönetme yetkisi olan **mali özerklik** olarak üçe ayrılabilir. 1980 sonrası kamu harcamalarının kademeli olarak tırpanlanmasıyla beraber üniversitelerin "kendi yağında kavrularak" bütçe oluşturması, yani kapılarını sermayeye açması anlamına gelen mali özerklik sermayenin yıllardır ellerini ovuşturarak istediği bir gelişme. Mali özerkliği

"kazan" üniversiteler faaliyetlerini devam ettirebilmek için ticarileşecek, ürettiği bilgileri satacak, tüccarlaşan akademisyenler halk için değil sermaye için bilim üretecek. Günümüzde teknokentlerle, kariyer kulüpleriyle, bazı tüccar akademisyenlerle üniversite içerisine bir hayli nüfuz eden sermaye burada durmayacaktır. İş güvencesini kaldırarak yerine sözleşmeli personel alımını yerleştirmek, performans sistemini getirmek, üniversiteleri bağımsız iş insanlarından oluşan mütevelli heyetleriyle yönetmek, öğrenci harçlarını yükselterek mali özerkliği pekiştirmek isteyecektir. Böyle bir üniversitenin üreteceği bilim de alacağı kararlar da yapacağı seçim de lafta "özerk" ama aslında sermayenin sultası altında olacaktır! Bu yüzden üniversite dayanışmaları, istibdada karşı olduğu için ilerici olduğunu düşündüğü ancak burjuvazinin iç savaşında taraf olmaktan öteye gidemeyecek bir özerk üniversite talebinin ötesine geçmelidir.

Sırtımızı emekçi halka yaslayalım! Özgür Emekçiler Üniversitesi'ni beraber kuralım!

Özerk üniversitenin burjuva muhalefetinin ve sermayenin talebi olduğunu, yıllar önce AKP'nin de vadettiğini unutmamalıyız. Üniversite gençliğinin

ufkunun, burjuvazinin sınırlarını çizdiği bu dar çerçeveye hapsedilmesine karşı çıkmalıyız. Burjuvazinin özerk üniversite modeline karşı mütevelli heyetlerinin değil işçi denetiminin olduğu, sermayenin değil emekçi halkın çıkarları için bilimin üretildiği, herkesin ücretsiz ve nitelikli eğitimden faydalanabileceği, emekçi halka üretimin bütün bilgisinin hayat boyu verildiği, politenik eğitimin olacağı Özgür Emekçiler Üniversitesi'ni hedeflemeliyiz. Bugün Boğaziçi Üniversitesi liberal görüşlerin kalesi olarak sunulmaya çalışılıyor. Oysa Boğaziçi Üniversitesinin, Robert Kolejinin kamulaştırılmasıyla kurulmasında, 68 gençliğinin mücadelesinin izleri vardır. Bu üniversitenin kampüsleri sermayeye ve emperyalizme karşı sosyalist fikirlerin yükseldiği mekânlar olmuştur. Boğaziçi Üniversitesinin değerlerinden bahsedilecekse bizim için en önemli değerler bunlardır. Bu değerler bizim mücadelemizi emekçi halkın ekme ve hürriyet mücadelesine bağlamaktadır. Bugün Boğaziçi Üniversitesi önünde polis barikatına yüklenen öğrenci, Gebze'de, Karaman'da, Ermenek'te, Soma'da ekmeği için istibdadın barikatlarına yüklenen işçilerle birleşmelidir. Memleketin dört bir tarafında barikatları aşmanın başka yolu yoktur!

Sungur Savran

Aşı milliyetçiliği!

Geçtiğimiz 2020 yılının 17 Aralık tarihinde partimiz Devrimci İşçi Partisi'nin girişimiyle bir uluslararası bildiri yayınlandı. Altında üçü Rusya'dan olmak üzere, Yunanistan, ABD, Fransa, Finlandiya, Polonya, Bulgaristan gibi çeşitli ülkelerden 11 örgütün imzası vardı. Başlığı her şeyi berrak biçimde anlatıyor: "Ulusal bencillığe hayır! Aşılamaaya tüm ülkelerin ön safta mücadele eden sağlık ve huzurevi çalışanlarıyla başlansın! Sağlık endüstrisinden kâr elde eden tüm şirketler kamulaştırılsın! Uluslararası soruna uluslararası çözüm! Kapitalizmin vurduğu prangalara karşı insan hayatına sahip çıkalım!"

17 Aralık daha aşının, deyim yerindeyse, "balayı" dönemiymişti. Bütün kapitalist medya "tünelin ucundaki ışık görüldü" havasındaydı. Mesele sadece bir yıl falan dişimizi sıkmaktı. Türkiye'de kendine komünist diyen birtakım partiler bile "bilim buldu, kurtulduk" havasındaydı. Ama DİP ve uluslararası kardeş örgütleri "bilim buldu, kapitalizm ve milliyetçilik çözümü olanaksız hale getiriyor" diyordu. Bunu sayılarla ve mantıklı açıklamalarla destekliyordu.

Aradan sadece bir buçuk ay geçti. Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ) Genel Direktörü Tedros Adhanom Ghebreyesus "aşı milliyetçiliği pandeminin uzamasına yol açabilir" dedi. Hakkını yemeyelim, DSÖ bu konularda bütün öteki aktörlerden daha duyarlı ve daha erken davranıyor. Ama okurumuza iyi düşünmesini rica edelim: Aralarında DİP'in de olduğu birtakım Marksist örgütler erkenden uyarıyorlar. Buna karşılık dünya kapitalizminin zenginleri emperyalist ülkeler ve onların eteğine tutunmuş bizim gibi orta halli kapitalist ülkeler birbirlerinin gözünü oyuyorlar. İlaç şirketleri de "gelsin paracıklar" havası çalıyor. Bugün, bir buçuk ay sonra, dünyada salgın konusunda en büyük otorite olarak kabul edilen DSÖ de "pandemi uzayacak" diyor. Kim doğru yolu gösteriyormuş? Hangi ideoloji, hangi siyaset?

Türkiye'de herkes haklı olarak soruyor: Hani 50 milyon doz dediniz, neden gelmiyor? Hükümetin politikasının aşısı öncesi dönemde olduğu gibi, aşısı konusunda da döküldüğüne kuşku yok. Ama insanlar bu gerçekle karşılaştıklarında esas sorumlunun kapitalist sistemin kendisi olduğunu fark edemiyor.

Altını çizerek söyleyelim: Avrupa Birliği (AB) şu anda aynen Türkiye'nin durumunda! Aşının sahibi ilaç şirketleri AB Komisyonu ile imzaladıkları sözleşmelerde vadettikleri on milyonlarca dozu veremeyeceklerini, Şubat ayı teslimatını ancak Nisan ayında teslim edebileceklerini açıkladılar. AB öfke içinde! Örnek olsun, dünyanın en zengin kentlerinden biri olan Paris'te aşısı çalışmaları durdu! Almanya'da aşısı merkezleri kuruldu, aşısı yok! İspanya virüsten kırılıyor, Madrid'de aşısı yapılamıyor! Birkaç ülke (ABD, İngiltere ve Kanada) dışında, dünyanın hemen hiçbir yerinde gereken aşısı miktarı bulunamıyor. İngiltere'de bile iki doz arasındaki süreyi uzatmanın doğru olup olmadığı tartışılıyor.

Şimdi aynen bahar aylarında ülkeler birbirlerinin maske ya da solunum cihazı siparişlerini havalimanlarından korsanca çaldıkları gibi aşısı stoku savaşları başladı. İngiltere'nin AstraZeneca ilaç şirketi aşısı üretim merkezlerinden birini AB üyesi Belçika'da kurmuş. Şimdi AB Belçika'da üretilen aşının İngiltere'ye gitmesini nasıl engellerim diye yol arıyor. Yani başka milletler ölsün, üste çıkan sağ kalsın!

Üstelik, kimse şu soruyu sormuyor: Ne Amerikan ve Avrupa şirketleri, ne Çin, ne Rus, aşısı ruhsatına sahip hiçbir ülke neden yeterli doz vermiyor? Mesele sadece milliyetçilik değil, kapitalist ilaç tekelcilerinin yüksek kâr elde edebilmesi için aşılardan bütün dünyaya yetecek kadar üretilmemesi. O şirketler imalatı arttırabildiği kadar arttırıyor, ama başka ülkelerin üretimine "fıkrî mülkiyet hakları" (bildiğimiz "patent" in yeni ve sık adı) engel oluyor. Yani Pfizer, BioNTech, Moderna, AstraZeneca, Sinovac kasalarını doldursun, halk ölsün!

Oysa sosyalizmde olduğu gibi merkezî planlama ekonomiyi yöneten ilke olsa, kaynaklar bütün ülkelerde hızla aşısı üretimine yöneltilir, 2021 sonbaharına kadar bütün ülkelerde bütün insanlar aşılabilir ve pandeminin beli kırılabilir. Hemen bitmezdi belki, ama bugüne kadar virüs insanlığı sultasına almışken, artık insanlık virüsü kontrol altına alır ve zaman içinde yenilgiye uğrattırır. Kapitalist uygarlığın her şeyi kâra bağlayan işleyişinin insan toplumlarının düşmanı olduğu açık değil mi?

Afrika'da bugüne kadar kaç kişi aşısı oldu dersiniz? Toplam 25! Yazıyla yirmi beş! Bu, sonunda bir intikam olarak virüsün zengin ülke insanlarına geri dönmesi demek. Herkes kurtulmadıkça kimse kurtulamaz virüsten bu bütünleşmiş 21. yüzyıl dünyasında. Üstelik, çözüm geciktikçe yeni "varyant"lar çıkıyor: "İngiliz varyantı", "Güney Afrika varyantı" derken aşının etki yapamayacağı başka "varyantlar" gelecek.

Virüs kendini korumak için biyolojik mutasyon geçiriyor. İnsanlığın kendini koruması için sosyo-ekonomik mutasyon yaşamaması şart!

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Mustafa Suphi'ler yaşıyor!

28-29 Ocak 2021 tarihleri, Türkiye'nin en eski modern siyasi partisi olan Türkiye Komünist Fırkası'nın kurucu kadrosundan parti başkanı Mustafa Suphi, parti genel sekreteri Ethem Nejat ve on üç yoldaşlarının bir siyasi cinayete kurban gitmelerinin 100. yıldönümüdür. Bu cinayet, Türkiye tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. Mustafa Suphi ve arkadaşlarının Türkiye'nin işçi sınıfının çıkarlarını savunmak ve bir işçi-köylü ittifakı yoluyla onu iktidara taşımak için kurduğu parti bu cinayete birlikte büyük bir darbe yemiş ve yıllarca toparlanamamıştır. Bunun sonucunda 1918-1923 yılları arasında bu topraklarda yaşanan devrim bütünüyle burjuvazinin ve onun müttefiki konumundaki toprak sahibi, ağa, mütegalibe, eşraf, aşiret erkânı, şeyh ve şihların mutlak iktidarı ile sonuçlanmış ve ülkede bir burjuva diktatörlüğü kurulmuştur. Bu sayede 100 yıldır Türkiye'nin giderek büyüyen işçi sınıfı ve onun yanı sıra üretici köylülük, yoksul esnaf ve zanaatkar, kent yoksulları ve işsizler ordusu, gittikçe büyüyen ve son yarım yüzyıldır tekelci bir burjuvazi haline gelen sermaye sınıfı tarafından sömürülmüş, ezilmiş, bastırılmış, horlanmış ve aşağılanmış.

Mustafa Suphi'ler suikastı 15 siyasetçinin insanlık dışı yöntemlerle ortadan kaldırılması olayı olarak görülemez. Türkiye'nin iktidara yükselmekte olan yeni toplumsal gücü olan patronlar sınıfının daha iktidarın eşliğinde işçi sınıfının bağımsız siyasetini ezmesi. Mustafa Suphi'lerin katledilmesi, burjuvazinin işçi sınıfına karşı verdiği sınıf mücadelesinin en açık, en sınırtanımsız, en alçakça yöntemlerle uç

noktaya taşınmış tarihi başlangıç noktasıdır.

İşçiler! Emekçiler! İşsizlikten, yoksulluktan kıvranan, hatta çocuğunu aç yatırmak zorunda kalanlar!

Bu memleketin tarihi, Osmanlı sultanlarının sarayındaki şatafatın tarihi değildir. Bu memleketin tarihi, Mustafa Suphi'lerin cesetleri üzerinden yürüyerek Anadolu'nun işçisi ve emekçisinin sömürsü yoluyla semiren, holdingler kuran, özel jetleri ve helikopterleriyle, yatlarıyla ve Boğaziçi'ndeki yalılarıyla keyif çatan burjuvaların size karşı verdiği sınıf savaşlarının tarihidir. Onların politikalarının, işçi emekçi üzerinde kurdukları diktatörlüğü fraklar giyerek, balolar düzenleyerek, her biri bir sultan gibi kendine Köşkler veya Saraylar yaptırarak kutlayan, Abdülhamid istibdadını aratmayan rejimler inşa eden hâkim sınıfların size karşı verdiği sınıf savaşlarının tarihidir.

Oysa sıfırı tüketmiş, memleketi işgal eden emperyalistlerin yardımcısı haline düşmüş Osmanlı sultanlarının kulluğundan özgür insanların toplumuna doğru 20. yüzyılın başında bu topraklarda yaşanan devrimlerde sizin nasıl da büyük payınız vardır! 1908'deki büyük grev dalgası, işçi sınıfımızın bu toprakların ilk büyük devrimci atağında nasıl da rol aldığını göstermez mi? 1918'den itibaren işgal altına düşen başkent İstanbul'da işçi sınıfının verdiği ekonomik mücadeleye eşlik eden işgal karşıtı hareketlenmeler sınıfın anti-emperyalist kahramanlığının işaretleri değil midir? İzmir'in işgalinden sonra Ege'de ve bütün Anadolu'da hem padişahın karşı devrimci çetelerini ezen hem de Yunan işgalinin Anadolu içlerine doğ-

ru yayılmasını durduran, okuması yazması bile olmayan köylü komutanların yönetiminde çarpışan yoksul köylülerden oluşmuş gerilla orduları, yani ünlü Kuva-yı Milliye'nin esas güçleri değil miydi?

Mustafa Suphi ve arkadaşları Anadolu'nun dört bir köşesini işgal altında tutan emperyalist ordulara ve yordakçılara karşı alay düzeyinde örgütlenmiş bir Kızıl Birlik'in savaşa katılmasını önererek gelmemişler miydi? Anadolu hükümetini ayakta tutan, ona silah, para, diplomatik ve politik destek sağlayan, ülkenin komşusu Rusya'da yeni kurulmuş olan işçi devleti Sovyet Rusya değil miydi? Birinci Meclis'te neredeyse meclis üyelerinin yarısını bağrında toplayan Halk Zümresi Sovyet Rusya ile işbirliğini savunan mebuslardan oluşuyor muydu?

Neden savaş biter bitmez bir tek parti diktatörlüğü kuruldu, sendikalaşma yasaklandı, işçi sınıfının bağımsız çıkarlarını savunan komünistler yasadışı ilan edildi? Emperyalist işgale ve ortaçağa karşı savaşanlar üzerinde neden patronların, ağaların, mütegalibenin, aşiret reislerinin diktatörlüğü kuruldu?

Kardeşler, tarih sultanların, paşaların, ister fötr şapka ister takke giyen türünden cumhurbaşkanlarının hikâyesi değil, sınıf mücadelelerinin tarihidir. İşte bu mücadelede tam 100 yıl önce işlenen alçakça cinayete bizim safımız ilk büyük yenilgisini almıştır.

İşçiler emekçiler!

Hiçbir şey hep aynı kalmaz.

Devran döner. Bizim sınıfımız da on yıllar geçtikçe yeniden güçlendi, özellikle 1960'lı ve 1970'li yıllarda dev mücadelelerle, güçlü sendikal ve siyasal örgütlerle burjuvaziye kafa tuttu, iktidara meydan okudu. 15-16 Haziran büyük işçi ayaklanması, Türkiye'nin fiilen proleter devrimleri çağına adımını atmasının vesilesi oldu. 12 Mart ve 12 Eylül yine işçi önderlerini, komünistleri ve devrimcileri katlederek burjuvaziye dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalıştı. Ama işçi sınıfı ne zaman üzerine çok gelindiyse, ne zaman koşullar direnmeye ve mücadeleye uygun olduysa heybetli gücünü ortaya koydu. 1989 Bahar Eylemleri, 1990'da kamu emekçilerinin sendikalaşması için verilen büyük mücadele, 1990-91 döneminde Zonguldak madencisinin büyük grevi, onu izleyen Paşabahçe ve Erdemir mücadeleleri, 1999'da emeklilik eylemleri, 2005 Seka işgali, 2009-2010'da Tekel işçilerinin Ankara Sakarya eylemi, 2010'lu yılların tamamına yayılan ve 2015'te doruğuna ulaşan metal işçilerinin işgalli fiili grevleri ve bütün bunlara eşlik

eden büyüklü küçüklü binlerce on binlerce eylem, direniş, grev, işgal, miting ve başka eylemler mücadelesinin hiç sona ermediğini gösteriyor.

İşte Mustafa Suphi'ler bu mücadeleleri merkezileştirerek işçi sınıfını iktidara taşımak için devrimci bir yola girişmişlerdi. Onların mücadelesi bütün bu eylemlerde yaşıyor!

Bugün de onların hedeflediği türden bir parti vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Bütün düzen partilerine karşı işçi sınıfını, toplumun sömürülen ve ezilen bütün katmanlarının başına geçirerek iktidarı almak için bir parti gerekiyor. Bu parti ancak devrimci bir işçi partisi olabilir. Bağrında, işçi sınıfının öncü ve bilinçli katmanını her sınıftan devrimcilerle birleştirecek bir parti.

Böyle bir partiyi kurma yolunda seferber olarak büyük mücadeleler sonucunda işçi iktidarını kurduğumuz gün, Mustafa Suphi'lerin ölümünün boşuna olmadığı ortaya çıkacaktır!

Devrimci İşçi Partisi
28-29 Ocak 2021

Devrimci Marksizm'in 45-46. çift sayısında ana dosya: Tarih, sınıf mücadeleleri ve devrim

Devrimci teori olmaksızın devrimci bir hareket olamaz şiarıyla yayın hayatını sürdüren *Devrimci Marksizm* dergisi, 44. sayısının Aralık ayında raflardaki yerini almasından sadece bir ay sonra yeni bir sayı ile okuyucuları ile buluştu.

Bu son sayının ana dosya konusu olan "Tarih, sınıf mücadeleleri ve devrim", sömürünün ve baskının bu coğrafyada nasıl şekillendiğini, buna karşı devrimci güçlerin nasıl ortaya çıkıp örgütlendiğini, neleri başarıp nerelerde hata yaptığını derinlemesine öğrenme ve dersler çıkarma çabasının bir ürünü. Dosyanın ilk yazısı, Türkiye'de iktisat tarihi araştırmalarının önemli isimlerinden Alp Yücel Kaya'nın, kırsal alanda kapitalist sınıfın gelişimi ve kırdaki üreticilerin mülksüzleşme sürecini ele aldığı "Balkanlar ve Batı Anadolu'da ilk birikimin gelişimi (1839-1914)" başlıklı detaylı çalışması. Kapitalizmin özgür olmayan emek biçimlerini kullanarak gelişebileceğini, bunun aslında Balkanlar ile Batı Anadolu'ya özgü

olmadığını, bu süreçte belirleyici olanın sınıf mücadelesi olduğunu vurgulayan bu çalışmayı, Sungur Savran'ın Millî Mücadele üzerine üç bölümlük yazısının üçüncü ve son kısmı izliyor. Savran'ın yazısı, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Trabzon açıklarında öldürüldükleri 28-29 Ocak 1921 tarihinin 100. yıldönümünde, hem Suphi önderliğinde Bakü'de kurulan Türkiye Komünist Fırkası'nın (TKF) Millî Mücadele içindeki yerini analiz ediyor hem de çok önemli bir soruyu yanıtlayarak, **bir yüzyıldır belirsiz kalmış olan gerçek katilin kimliğini gün ışığına çıkaran bir belgeyi okuyuculara aktarıyor.** Savran'ın makalesi, ayrıca TKF'nin kongre sonrasında, Komintern Yürütme Kurulu ve Şark Şurası'nın etkisi altında biçimlenen politikasının bir eleştirisini de içermekte. Aynı dosyanın üçüncü yazısında Burak Sayım, Ortadoğu ve İslam dünyasını sarsan büyük mücadeleleri, 1917'de başlayan dünya devrim dalgasının içine yerleştiriyor. Yazı,

Fas'tan Endonezya'ya, Anadolu'dan Mısır'a kadar bir dizi devrim ve mücadeleyi ele alırken, Müslüman halkların devrimlerini ve isyanlarını tüm dünyayı sarsan büyük bir dalganın aslı değerlendiriyor. Bu dosyanın son yazısında, kırsal ekonomi üzerine çalışmalarıyla tanınan İngiliz Marksist Tom Brass, günümüzün sol teori ve pratiğinde devrimci failliğin ortadan kalkışını ele alıyor ve bunun nedenlerini tartışarak, günümüzün reformist eğilimini akademideki değişimlere ve özel olarak da akademide "yeni" popülist postmodernizmin yükselişine bağlıyor.

Son sayının ikinci dosyası, derginin birden çok sayısında art arda devam eden Sosyalist Planlama dosyası. Sungur Savran, ilk parçası 44. sayıda yayınlanan "Piyasa Sosyalizmi" yazısının ikinci

Devrimci Marksizm'i devrimcimarksizm.net adresinde listelenen satış noktalarından ve internet satışından temin edebilir, ayrıca iletisim@devrimcimarksizm.net adresine e-posta yoluyla talep edebilirsiniz.

bölümünde, "piyasa sosyalizmi" adı altında kapitalist restorasyonu savunan ideologların görüşlerinin eleştirisini yaparken bir yandan da ulusal sınırlar içine sıkıştırılan ve bürokratik yozlaşmanın sonuçları ile boğuşmak zorunda kalan bu ekonomilerde merkezî planlamanın tâbi olduğu kısıtlamaları genel bir teorik çerçeveye yerleştiriyor.

Devrimci Marksizm'in bu sayısının son yazısı ise, Burak Gürel'e

ait. Domenico Losurdo'nun *Tarhten Kaçış: Günümüzde Rus ve Çin Devrimleri* başlıklı kitabını inceleyen Gürel, Losurdo'nun, hem tek ülkede sosyalizm kuramını hem de Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki kapitalist restorasyonu savunarak Stalinizm ile kapitalizm arasında somut bir köprü kurduğunu ortaya koyuyor.